

OSMÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

ROZBITÉ OKNO

JEFFERY DEAVER

ROZBITÉ OKNO

JEFFERY DEAVER

2014

Copyright © 2008 by Jeffery Deaver
Translation © 2008 by Jiří Kobělka
Cover design © 2008 by DOMINO

Věškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BROKEN WINDOW,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2008,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Český Těšín
Vydání čtvrté, v elektronické verzi druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
v dubnu 2014

ISBN 978-80-7303-955-4

Drahému příteli, psanému slovu

PODĚKOVÁNÍ

Mé poděkování patří skvělému týmu: Willu a Tině Andersonovým, Louise Burkeové, Luise Colicchiové, Jane Davisové, Julii Deaverové, Jamiemu Hodderovi-Williamsovi, Paolo Klunovi, Carolyn Maysové, Deborah Schneiderové, Vivienne Schusterové, Sebě Pezzaniové, Betsy Robbinsové, Davidu Rosenthalovi, Marysue Rucciové... a pochopitelně i Madelyn Warcholikové.

Díl I

NĚCO SPOLEČNÉHO

Čtvrtek 12. května

Většinu případů narušení soukromí nezpůsobí odhalení obrovských osobních tajemství, nýbrž zveřejnění mnoha drobných fakt... Stejně jako u zabijáckých včel jeden kus je protivný, ale celý roj může přinést smrt.

ROBERT O'HARROW JR., *Není se kam ukrýt*

1

Byla z něčeho nesvá, ale nedokázala tomu přijít na kloub.
Jako slabá bolest kdesi v těle, která se neustále navrácí.

Nebo když se blížíte k bytu a za vámi jde muž... Je to ten,
který po vás pokukoval v metru?

Nebo když se k vaší posteli blíží černá tečka a pak náhle
zmizí. Byl to pavouk zvaný černá vdova?

Poté se však na ni návštěvník, který seděl na gauči v obýva-
cím pokoji, podíval, usmál se a Alice Sandersonová zapomněla
na obavy – pokud to vůbec obavy byly. Arthur měl dobrou duši
a dobře stavěné tělo, to rozhodně. Ale kromě toho měl i báječ-
ný úsměv, což se počítalo mnohem víc.

„Nedal by sis trochu vína?“ zeptala se a zamířila do malé
kuchyňky.

„Jasně. Cokoliv máš.“

„Tohle je docela legrační – hrát si v pracovní den na záškolá-
ky. Dva dospělí lidi. Líbí se mi to.“

„Jsmo zkrátka uličníci,“ zavtipkoval.

Na protější straně ulice stála řada domů z hnědého pískov-
ce, některé omítnuté, některé s původní fasádou. Kromě nich
viděli z okna i část siluety Manhattanu, která se v tento příjem-
ný jarní den ukrývala v mlze. Dovnitř pronikl závan vzduchu,

na velkoměsto docela čerstvého, a přinesl s sebou vůni česneku a oregana z italské restaurace na ulici. Italská kuchyně patřila k jejich oblíbeným – byl to jeden z mnoha jejich společných zájmů, které objevili, když se před několika týdny seznámili při ochutnávce vín v SoHo. Koncem dubna se Alice ocitla ve skupině zhruba čtyřiceti lidí, kteří poslouchali přednášku sommeliéra o evropských vínech, a tam zaslechla, jak se nějaký muž ptá na jednu konkrétní odrůdu španělského červeného vína.

V duchu se zasmála. Shodou okolností měla doma karton právě tohoto vína (vlastně teď už jen *část* kartonu). Pocházelo z jedné málo známé vinice. Možná to nebyla nejlepší rioja, jakou kdy kdo vyrobil, ale ukryval se v ní i jeden netušený buket: příjemné vzpomínky. Alice a její francouzský milenec během týdne stráveného ve Španělsku prolili hrdlem spoustu tohoto vína – bylo to dokonalé spojení, ideální volba pro ženu krátce před třicátkou, která se nedávno rozešla s přítelem. Prázdninová avantýra byla vášnivá, intenzivní a pochopitelně odsouzená k zániku, což však její náruživost ještě více umocňovalo.

Alice se tehdy naklonila, aby viděla, kdo zmínku o víně pronesl: jakýsi tuctový muž v obleku. Po několika ochutnávkových skleničkách si dodala kuráž, s talířkem jednohubek v ruce vyrazila k onomu muži a zeptala se ho na jeho zájem o zmíněné víno.

Muž jí vysvětlil, že před pár lety navštívil se svou bývalou přítelkyní Španělsko a že jim toto víno zachutnalo. Posadili se s Alicí ke stolu a chvíli si povídali. Ukázalo se, že Arthur má rád stejná jídla jako ona, líbí se mu stejné sporty. Oba běhali a každé ráno trávili hodinu v předražených fitnesscentrech. „Jenže,“ dodal Arthur, „já tam nosím nejlevnější kraťasy z JCPenney a nejlevnější trička, která seženu. Značkové hadry, to je jenom

pro snoby...“ A vzápětí se začervenál, protože si uvědomil, že ji možná urazil.

Alice se však zasmála. Ke sportovnímu oblečení zaujímala stejný postoj (svůj úbor si koupila v obchodním domě Target, když byla v Jersey na návštěvě u příbuzných). Potlačila však nutkání svěřit se mu s tím, protože měla strach, aby si s ním nezahládala příliš. A tak dál hráli oblíbenou seznamovací hru lidí z města: co máme společného. Hodnotili spolu restaurace, porovnávali epizody seriálu *Ne tak zhurta!* a stěžovali si na své psychoterapeuty.

Nakonec se z toho vyvinulo rande a po něm další. Art byl vtipný a zdvořilý. Možná se choval trochu upjatě a někdy i plaše a uzavřeně, avšak Alice to připisovala tomu, co jí popsal jako „rozchod s ďáblem“ – ukončení dlouholetého vztahu s přítelkyní, jež pracovala v módní branži. A pak tu byl i ten jeho strašlivý pracovní záprah – jako manhattanský byznysmen měl velmi málo času.

Vyvine se z toho něco?

Zatím ho nemohla považovat za svého milence. Existovali však daleko horší lidé, s nimiž člověk mohl trávit čas. A když se na poslední schůzce políbili, ucítila Alice hluboký záchvěv, který mohl znamenat jediné: že chemie funguje. Dnešní večer mohl, ale i nemusel odhalit, jak silně. Všimla si, že Arthur kradmo – tedy, to si myslel *on* – pokukuje po přiléhavém růžovém svetříku, který si speciálně kvůli jejich rande koupila v obchodáku Bergdorf Goodman. A také v ložnici udělala několik příprav pro případ, že by se líbání změnilo v něco jiného.

Jenže pak se vrátilo to slabé znepokojení, ten neklid kvůli tušenému pavoukovi.

Co jí *jenom* trápí?

Alice předpokládala, že je to pouze zbytková rozladěnost z jednání s kurýrem, který jí dnes doručil balíček. Kurýr měl

oholenou hlavu, huňaté obočí, smrděl cigaretovým kouřem a mluvil s těžkým východoevropským přízvukem. Když podepisovala převzetí zásilky, neskryvaně na ni civěl – zjevně s ní chtěl flirtovat – a pak ji požádal o sklenici vody. Alice mu ji neochotně přinesla, avšak když se vrátila z kuchyně, zastihla ho uprostřed obývacího pokoje, kde si prohlížel její aparaturu.

Řekla mu, že čeká návštěvu, a kurýr zamračeně odešel, jako by ho její napomenutí naštvalo. Alice se pak dívala z okna a všimla si, že uplynulo téměř deset minut, než nasedl do dodávky stojící vedle řady zaparkovaných aut a odjel.

Co dělal celou tu dobu v domě? Kontroloval, jestli...

„Hej, Země volá Alici...“

„Promiň.“ Alice se zasmála, došla až ke gauči a posadila se vedle Arthura. Jejich kolena se dotkla a myšlenky na kurýra se rozplynuly. Přiťukli si jako dva lidé kompatibilní ve všech vedlejších oblastech: v politice (oba přispívali prakticky stejnou částkou demokratům a oba posílali peníze na charitativní akce veřejnoprávního rozhlasu), ve filmech, v jídle, v cestování. Oba byli protestanty odpadlými od víry.

Když se jejich kolena znovu dotkla, začalo se o ni to jeho svůdně třít. Arthur se pak usmál a zeptal se: „Jo, co ten obraz, který sis koupila, ten Prescott? Přišel ti?“

Alici se rozzářily oči. Přikývla. „Ano. Jsem teď majitelkou Harveyho Prescottta.“

Alice Sandersonová nebyla na manhattanské poměry zámožná, ale dobře investovala a dávala volný průchod své skutečné vášni. Sledovala kariéru Harveyho Prescottta, malíře z Oregonu, jenž se specializoval na fotorealistické obrazy rodin – nikoliv existujících lidí, nýbrž postav, které si sám vymyslel. Některé rodiny byly tradiční, jiné méně – rodič samoživitel, smíšené rasy, homosexuálové. Z jeho děl dostupných na trhu nebylo prakticky žádné v jejích finančních možnostech, avšak Alice

figurovala na seznamech galerií, které příležitostně jeho obrazy prodávaly. A minulý měsíc ji jedna galerie ze západu země informovala, že by v brzké době mohlo být za 150 000 dolarů k prodeji malé plátno z rané fáze umělcovy tvorby. Vlastník obrazu se nakonec opravdu rozhodl dílo prodat, Alice sáhla na svůj investiční účet a připravila si požadovanou částku.

To byla ta zásilka, kterou dnes obdržela. Radost z vlastnictví díla jí však nyní znovu zkalil záblesk neklidu z kurýrova chování. Vzpomněla si na jeho zápach, na jeho chtivé oči. Pod zámkou odhrnutí závěsů vstala, zamířila k oknu a pohlédla ven. Žádné dodávky, žádní holohlavci lelkující na nároží a zírající do oken jejího bytu. Napadlo ji, že okno zavře a zamkne, ale pak jí to přišlo trochu paranoidní a navíc by to musela Arthurovi vysvětlovat.

Vrátila se k němu, zadívala se na zdi a řekla mu, že si není jistá, kam obrázek ve svém malém bytě pověsí. Před očima se jí přehrála krátká fantazie: Arthur jednou v sobotu zůstane přes noc a v neděli po pozdní snídani jí pomůže najít pro plátno nejdokonalejší místo.

Její hlas byl plný radosti a pýchy, když řekla: „Chceš ho vidět?“

„To si piš.“

Vstali a Alice vyrazila do ložnice. Zdálo se jí, že na chodbě před bytem zaslechla kroky. Všichni ostatní nájemníci přitom měli být v tuto denní dobu v práci.

Nemůže to být ten kurýr?

No, aspoň že teď není sama.

Dorazili ke dveřím ložnice.

A v tu chvíli černá vdova udeřila.

Alice si s trhnutím uvědomila, co ji celou dobu trápilo – a s kurýrem to nemělo nic společného. Ne, souviselo to s *Arthu-*

rem. Když spolu včera mluvili, zeptal se jí, kdy ten Prescott dorazí.

Alice mu sice řekla, že si koupila obraz, ale nikdy před ním nezmínila autorovo jméno. Prošla dveřmi ložnice a zpomalila. Ruce se jí potily. Pokud se Arthur o tom obraze dozvěděl, aniž mu o něm sama řekla, pak si mohl zjistit i další fakta o jejím životě. Co když všechny ty věci, které měli společné, byly pouhé lži? Co když o její zálibě ve španělském víně věděl předem? Co když přišel na tu ochutnávku jen proto, aby se dostal do její blízkosti? Všechny ty restaurace, které znali, všechno to cestování, televizní pořady...

Proboha, vždyť ona si vede do ložnice muže, kterého zná teprve pár týdnů. Je úplně bezbranná...

Začala ztěžka oddechovat... Roztřásla se.

„Ó, tomu říkám obraz,“ zašeptal Arthur, když se zadíval za ni. „Je nádherný.“

Alice uslyšela jeho klidný, příjemný hlas a v duchu se zasmála. Copak ses úplně zbláznila? *Určitě* jsi před Arthurem zmínila Prescottovo jméno. Potlačila v sobě rozechvělost. Uklidni se. Prostě žiješ příliš dlouho sama. Vzpomeň si na jeho úsměvy, na jeho vtípkování. On přemýšlí stejně jako ty.

Uvolni se.

Alice se chabě zasmála. Zadívala se na plátno o rozměrech šedesát krát šedesát centimetrů, na tlumené barvy vykreslující půltucet lidí u večeře – někteří se tvářili pobaveně, jiní zamysleně, ještě jiní znepokojeně.

„Neuvěřitelné,“ řekl Arthur.

„Kompozice je překrásná, ale on dokáže dokonale zachytit především výraz tváře, vid?“ Alice se k němu otočila.

Její úsměv vyprchal. „Co je, Arthure? Co to děláš?“ Arthur měl na ruku béžové látkové rukavice a právě si sahál do kapsy.

A pak se mu Alice zadívala do očí, které ztvrdly v tmavé špendlíkové hlavičce pod zachmuřeným obočím. Tenhle obličej vůbec nepoznávala.

DÍL II

TRANSAKCE

NEDELE 22. května

Člověk často slýchá staré tvrzení, že když se naše tělo rozebere na součástky, má hodnotu čtyř dolarů padesát. Naše digitální identita má cenu mnohem vyšší.

ROBERT O'HARROW JR., *Není se kam ukrýt*

2

Stopa vedla ze Scottsdale do San Antonia, poté na jedno odpočívadlo u dálnice 95 ve státě Delaware, kde parkovali tiráci a cestomilné rodiny, a poněkud překvapivě končila v Londýně.

A kdo vlastně tuto trasu zvolil? Jeden profesionální zabiják, jehož Lincoln Rhyme už nějakou dobu pronásledoval. Zabránil mu sice ve spáchání strašlivého zločinu, ale zabijákovi se nakonec podařilo v posledních minutách proklouznout z policejního sevření – „odkrácel si z města,“ formuloval to hořce Rhyme, „jako nějaký zatracený turista, který musí v pondělí ráno nastoupit do práce.“

Stopa uschla jako listí a policie ani FBI nezískaly žádné další informace o tom, kde se hrdlořez skrývá nebo co plánuje příště. Před několika týdny se však Rhyme od svých kontaktů v Arizoně dozvěděl, že tentýž muž je pravděpodobným pachatelem vraždy příslušníka americké armády ve Scottsdale. Stopy naznačovaly, že se vydal na východ – do Texasu a odtud do Delaware.

Jméno tohoto pachatele, které mohlo být skutečné i smyšlené, bylo Richard Logan. Zdálo se pravděpodobné, že pochází ze západní části Spojených států nebo z Kanady. Intenzivní pátrání odhalilo řadu různých Richardů Loganů, avšak žádný z nich neodpovídal profilu vraha.

A pak se Lincoln Rhyme shodou okolností (on sám by nikdy nepoužil slovo „štěstí“) od Interpolu dozvěděl, že jeden profesionální vrah z Ameriky byl najat na zakázku v Anglii. Zabil tedy někoho v Arizoně, aby získal přístup k vojenské identifikaci a informacím, sešel se s komplicí v Texasu a na jednom odpočívadle na východním pobřeží přijal zálohu honoráře. Nato odletěl do Heathrow a momentálně se pohyboval v Anglii – přesné místo jeho pobytu nebylo známo.

Terčem Loganova „dobře financovaného spiknutí, jehož iniciátory jsou vysoce postavené osoby“ – Rhyme se jen pousmál, když si přečetl tuto uhlazenou frázi Interpolu – byl jeden protestantský kněz z Afriky, který provozoval uprchlický tábor a náhodou narazil na obrovský podvod, v jehož rámci se kradly léky proti AIDS a výtěžek z jejich prodeje se používal k nákupu zbraní. Bezpečnostní složky uklidily kněze do Londýna poté, co přežil tři atentáty: jeden v Nigérii, jeden v Libérii, a jeden dokonce v odletovém salonku na milánském letišti Malpensa, kde příslušníci Polizia di Stato vyzbrojení pořádnými samopaly provádějí důkladné kontroly a jen máloco jim unikne.

Reverend Samuel G. Goodlight (lepší příjmení pro Božího služebníka si Rhyme nedokázal představit) momentálně pobýval ve strážném domě v Londýně pod bedlivými zraky detektivů ze Scotland Yardu, sídla Metropolitní policejní služby, a pomáhal britské i zahraničním zpravodajským službám udělat si kompletní obrázek o tomto plánu „léčiva za zbraně“.

Lincoln Rhyme a inspektorka Longhurstová z metropolitní policie nalíčili prostřednictvím šifrovaných satelitních telefonátů a e-mailů poletujících mezi několika kontinenty šikovnou past, do níž hodlali pachatele ulovit. Plán, který se svou rafinovaností mohl směle měřit s precizními operacemi Richarda Logana, počítal s nasazením dvojníků a také s klíčovou pomocí nefalšovaného bývalého obchodníka se zbraněmi, na něhož byla

napojena celá síť dobře motivovaných informátorů. Jihoafričan Danny Krueger vydělal na prodeji zbraní statisíce dolarů se stejnou efektivitou a nevzrušeností, s jakou jiní byznysmeni prodávají klimatizační jednotky a sirupy proti kašli. Loňská návštěva Dárfúru jím však těžce otrásla, protože na vlastní oči viděl, jaké masakry jeho hračky způsobují. Přestal tedy obchodovat se zbraněmi a usadil se v Anglii. K dalším členům zásahového týmu patřili agenti MI5, zaměstnanci londýnské pobočky FBI a také jeden agent francouzské verze CIA: zpravodajské služby La Direction Générale de la Sécurité Extérieure.

Ani přibližně sice nevěděli, ve které části Británie se Logan ukrývá a plánuje útok, avšak Danny Krueger se doslechl, že vrah se chystá udeřit během několika příštích dnů. Jihoafričan měl stále řadu kontaktů v mezinárodním podsvětí a umně mezi nimi rozšířil informace o „utajeném“ domě, v němž se uskutečnilo jednání mezi Goodlightem a úřady. Za tímto domem se rozkládala nechráněná zahrada, která představovala dokonalou palebnou zónu pro vraha toužícího po reverendově smrti.

A především to bylo ideální místo, kde mohla policie Logana odhalit a zneškodnit. Sledovací operace byla v plném proudu a ozbrojení policisté i agenti MI5 a FBI měli čtyřiašedesátihodinovou pohotovost.

Rhyme nyní seděl na červeném invalidním vozíku na bateriový pohon v přízemí svého domu v západní části Central Parku – už to nebylo starosvětsky přitažlivé viktoriánské sídlo jako kdysi, nýbrž dobře vybavená kriminalistická laboratoř, větší než mnoho laboratoří ve středně velkých městech. Rhyme se přistihl, že opět dělá to, co v posledních několika dnech dělal často: civí na telefon, jehož tlačítkem číslo dvě se aktivovalo rychlé vytáčení linky v Anglii.

„Telefon funguje, že?“ ujistil se.

„Existuje snad důvod, proč by fungovat neměl?“ zeptal se jeho ošetřovatel Thom odměřeným tónem, který Rhyme chápal jako zdeptané povzdechnutí.

„Já nevím. Obvody se můžou zahltit. Do linek může udeřit blesk. Pokazit se může celá spousta věcí.“

„V tom případě bys ho možná mohl vyzkoušet. Jen tak pro jistotu.“

„Příkaz,“ zavelel Rhyme, aby si získal pozornost systému rozpoznání hlasu napojeného na jeho ECU – přepínací ovládací jednotku, která v mnoha ohledech nahrazovala jeho fyzické funkce. Lincoln Rhyme byl kvadruplegik: při ohledávání místa činu si před lety přivodil zranění pod čtvrtým krčním obratlem nedaleko od lebeční základny, po němž mu zůstala jen omezená pohyblivost. „Vytočit asistenční službu,“ poručil nyní systému.

V reproduktorech se ozval volací tón, po němž následovalo pípání. Rhyma to podráždilo víc, než kdyby telefon nefungoval. Proč mu inspektorka Longhurstová nezavolala? „Příkaz,“ vyštěkl. „Ukončit spojení.“

„Zdá se, že je v pořádku.“ Thom postavil hrnek s kávou do držáku na Rhymově invalidním vozíku a kriminalista usrkl slámkou silný nápoj. Podíval se na láhev osmnáctileté jednosladové glenmorangie stojící na polici – whisky byla blízko, ale pro Rhyma zůstávala zoufale nedosažitelná.

„Je ráno,“ poznamenal Thom.

„Jistěže je ráno. Já *vidím*, že je ráno. Nechci slyšet žádné... Já jen, že...“ Rhyme konečně našel záminku, aby mohl mladému ošetřovateli v této věci vyčinit. „Pokud si vzpomínám, tak jsi mi včera večer zařal tipec strašně brzo. Dvě skleničky. To je úplné nic.“

„Byly tři.“

„Kdybys měl sečíst objem, myslím jako centimetry krychlové, tak by se to rovnalo dvěma malým skleničkám.“ Malichernost dokázala být stejně opojná jako alkohol.

„Ráno zkrátka žádnou skotskou nedostaneš.“

„Pomáhá mi zbystřit mysl.“

„Ne, nepomáhá.“

„Ale pomáhá. A taky kreativně uvažovat.“

„To už vůbec ne.“

Thom měl na sobě dokonale vyžehlenou košili, kravatu a kalhoty. Jeho šaty byly méně zmačkané než kdysi. Velká část práce ošetřovatele kvadruplegiků je fyzicky náročná. Rhymův nový invalidní vozík s názvem Invacare TDX bylo však možné rozložit v praktickou postel, což Thomovi značně usnadňovalo práci. Kromě toho vozík dokázal překonávat nízké schody a uhánět stejně rychle jako běžec středního věku.

„Říkám, že chci trochu skotské. Tak. Formuloval jsem svou touhu. Jak se k tomu postavíš?“

„Ne.“

Rhyme se ušklíbl a znovu se upřeně zahleděl na telefon. „Jestli nám Logan unikne...“ Jeho hlas zvdal. „No tak, nezareaguješ stejně jako všichni?“

„Co tím myslíš, Lincolne?“ Štíhlý mladík pracoval s Rhymem už několik let. Rhyme ho párkrát propustil a několikrát dal výpověď on. Přesto tu pořád byl. Svědčilo to o jisté vytrvalosti – nebo možná zvrácenosti – obou protagonistů.

„Já řeknu: ‚Jestli nám unikne...‘ a ty řekneš: ‚On vám neunikne. Neboj.‘ A já bych se pak měl cítit ubezpečení. Lidi to tak dělají, víš? Ubezpečují ostatní ve chvílích, kdy vůbec nemají potuchy, o čem je řeč.“

„Ale já to neřekl. Nehádáme se tu tedy o něčem, co jsem neřekl, ale říct jsem to mohl? Není to, jako když se manželka roz-

čilí na svého muže, protože viděla na ulici hezkou ženu a myslí si, že kdyby tam byl on, *určitě* by na ni zálibně civěl?“

„Já nevím, k čemu by se to dalo přirovnat,“ řekl Rhyme nepřítomně, protože byl opět myšlenkami v Británii, u plánu na Loganovo dopadení. Nejsou v něm nějaké trhliny? Jak je to s bezpečností? Může důvěřovat informátorům, že nevyzradili informace, kterých by se vrah mohl chytit?

Zazvonil telefon a na ploché obrazovce kousek od Rhyma se otevřelo okno s identifikací volajícího. Kriminalista pocítil zklamání, když zjistil, že mu nevolají z Londýna, nýbrž z mnohem větší blízkosti – konkrétně z Velkého baráku, což byl policajtský termín pro ústředí sídlící na One Police Plaza v centrálním Manhattanu.

„Příkaz: přijmout hovor.“ V telefonu cvaklo a Rhyme vyštěkl: „Co je?“

Z dálky osmi kilometrů se ozval hlas: „Máš blbou náladu?“

„Ještě se mi neozvali z Anglie.“

„Máš snad pohotovost, nebo co?“ zeptal se detektiv Lon Sellitto.

„Logan zmizel. Každým okamžikem by se mohl o něco pokusit.“

„Staráš se o něj jako o dítě,“ poznamenal Sellitto.

„Když myslíš. Tak co potřebuješ? Nechci blokovat linku.“

„Tolik špičkového vybavení, a přitom nemáš funkci přidržení hovoru?“

„Lone.“

„Dobře. Mám něco, o čem bys měl asi vědět. Minulý týden ve čtvrtek došlo k jedné loupeži a vraždě. Obětí byla žena z Village. Alice Sandersonová. Pachatel ji ubodal a ukradl nějaký obraz. Dopadli jsme ho.“

Proč kvůli tomu volá? Obyčejný zločin a pachatel ve vazbě. „Problém s důkazy?“

„Ne.“

„Tak to by mě zajímalo, proč mi voláš.“

„Před půl hodinkou někdo volal dozorčímu detektivovi.“

„K věci, Lone. K věci.“ Rhyme civěl na bílou tabuli obsahující podrobnosti o plánu dopadení zabijáka v Anglii. Plán byl komplikovaný.

A křehký.

Sellitto ho vytrhl ze zamyšlení. „Hele, je mi to líto, Linku, ale musím ti říct, že pachatelem je tvůj bratranec Arthur Rhyme. Je to vražda prvního stupně. Kouká z toho pro něj pětadvacet let a státní zástupce tvrdí, že obžaloba je neprůstředná.“

3

„Dlouho jsme se neviděli.“

V laboratoři seděla Judy Rhymová. Ruce sepjaté, obličej popelavý a k tomu křečovitá snaha nedívat se na nic jiného než na kriminalistovy oči.

Dvě reakce na jeho postižení dováděly Rhyma k vzteku: když se návštěvník s nesmírnou námahou snažil předstírat, že žádné postižení neexistuje, a když je naopak pokládal za důvod být Rhymovým nejlepším kamarádem a začal s ním vtípkovat a vést chlapácké řeči, jako by spolu bojovali ve válce. Judy spadala do první kategorie: pečlivě vážila slova a teprve poté je Rhymovi jemně předestřela. Pořád to však byla jakás takás příbuzná, a tak Rhyme zůstal trpělivý, přestože se musel přemáhat, aby nepokukoval po telefonu.

„Ano, dlouho,“ přitakal.

Thom vyřizoval společenské formality, které šly odjakživa mimo Rhyma. Nabídl Judy kávu, ale ta teď stála na stole před ní netknutá jako rekvizita. Rhyme ještě jednou upřel toužebný pohled na whisky, avšak Thom ho bez problémů ignoroval.

Atraktivní tmavovlasá Judy se zdála být v lepší formě, než když ji viděl naposledy, což bylo asi dva roky před nehodou: měla pevné svaly a vysportovanou postavu. Konečně se odvážila

odtrhnout oči od Rhyma. „Mrzí mě, že jsme za tebou nikdy nepřijeli. Opravdu. Chtěla jsem.“

Čímž neměla na mysli společenskou návštěvu před jeho zraněním, nýbrž návštěvu jako projev účasti poté, co Rhyme ochrnul. Lidé, kteří přežili tragickou událost, vnímají nevyslovená sdělení stejně silně jako slova samotná.

„Dostals ty květiny?“

Tehdy po nehodě byl Rhyme otupělý – z léků, ze samotného úrazu i z psychologického zápasu s nepředstavitelnou myšlenkou, že už nikdy nebude chodit. Nevzpomínal si, že by od nich dostal nějaké květiny, ale nepochyboval, že mu je poslali. Spousta lidí mu poslala květiny. Květiny jsou snadné, návštěvy těžké. „Ano. Díky.“

Mlčení. A pak bezděčný a bleskurychlý pohled na jeho nohy. Lidé si myslí, že když člověk nemůže chodit, má něco s nohama. Jenže ty jsou v pořádku. Problémem je poručit jim, co mají dělat.

„Vypadáš dobře,“ prohodila.

Rhyme nevěděl, jestli vypadá dobře, nebo ne. Nikdy se tím vážně nezabýval.

„A slyšela jsem, že ses rozvedl.“

„To je pravda.“

„Mrzí mě to.“

Proč? podivil se Rhyme. Byla to však cynická myšlenka, a tak raději přikývl a přijal její účast.

„A copak Blaine dělá?“

„Bydlí na Long Islandu. Znovu se vdala. Ale moc spolu v kontaktu nejsme. Když nemáš děti, obvykle to tak dopadne.“

„Moc se mi líbilo, když jste spolu tehdy přijeli do Bostonu na prodloužený víkend.“ Následoval úsměv, který ve skutečnosti úsměvem nebyl. Jen namalovanou maskou.

„Ano, bylo to hezké.“

Víkend v Nové Anglii. Nakupování, cesta na jih do Cape Codu, piknik u vody. Rhyme si vzpomínal, jak nádherné mu tehdy to místo připadalo. Když viděl zelené skály u pobřeží, popustil uzdu fantazii a rozhodl se založit sbírku řas z okolí New Yorku a začlenit ji do kriminalistické databáze newyorské policie. Týden pak jezdil po městě a okolí a sbíral vzorky.

Navíc se s Blaine během cesty za Arthurem a Judy ani jednou nepohádali. Dokonce i jízda domů se zastávkou v jednom motelu v Connecticutu byla příjemná. Rhyme si pamatoval, že se tehdy milovali na zadní terase pokoje a kolem nich se vznášela opojná vůně zimolezu.

Tato návštěva byla nicméně posledním Rhymovým osobním setkáním s bratrancem. Jednou se pak spolu krátce bavili, ale to bylo jen přes telefon. A pak už přišla ta nehoda. A po ní ticho.

„Arthur tak trochu zmizel ze světa.“ Judy se rozpačitě zasmála. „Věděls, že jsme se přestěhovali do New Jersey?“

„Opravdu?“

„Vyučoval na Princetону. Ale propustili ho.“

„Co se stalo?“

„Dělal tam asistenta a výzkumného pracovníka. A oni se rozhodli, že mu nenabídnou řádné profesorské místo. Art tvrdí, že za tím byla politika. Víš, jak to na univerzitách chodí.“

Henry Rhyme, Artův otec, byl renomovaným profesorem fyziky na Chicagské univerzitě – v této větvi Rhymovy rodiny byly akademické posty velmi ceněnou hodnotou. Už na střední škole diskutovali Arthur s Lincolnem o přednostech univerzitního výzkumu a výuky oproti práci v soukromém sektoru. „V akademické sféře můžeš být obrovským přínosem pro společnost,“ prohlásil Art, když spolu oba chlapi popíjeli poněkud nezákonné pivo, a podařilo se mu zachovat vážnou tvář, když se Lincoln vytasil s nevyhnutelnou replikou: „To jednak, a taky se asistentky dokážou pořádně odvázat.“

Rhyma nepřekvapilo, když se Art rozhodl pro práci na univerzitě.

„Mohl tam dál působit jako asistent, ale raději odešel. Pořádně ho to naštvalo. Předpokládal, že si okamžitě sežene jiné místo, jenže to se nestalo. Nějakou dobu byl bez práce a nakonec nastoupil do soukromé firmy. Pracuje pro jednoho výrobce lékařských přístrojů.“ Následoval další automatický pohled – tentokrát na důmyslný invalidní vozík. Vzápětí Judy zčervenala, jako by se dopustila strašlivého faux pas. „Nebyla to jeho vysněná práce a taky v ní nebyl opravdu šťastný. Jsem si jistá, že tě chtěl přijet navštívit. Ale zřejmě mu byla hanba, že si v životě nevedl tak dobře. Zvláště když ty jsi teď taková celebrita.“

Konečně usrkla kávu. „Měli jste toho tolik společného. Byli jste jako bratři. Vzpomínám si na Boston, na všechny ty historky, které jste dávali k lepšímu. Byli jste vzhůru půlku noci a celou tu dobu jste se chechtali. Věcem, které jsem o něm nikdy nevěděla. A můj tchán Henry – když byl ještě naživu, tak o tobě pořád mluvil.“

„Opravdu? Docela hodně jsme si psali. Poslední dopis mi poslal pár dní před smrtí.“

Rhyme měl na strýce desítky nesmazatelných vzpomínek, ale jeden výjev mu utkvěl v paměti výrazněji než všechny ostatní. Vysoký, plešatý, rudolící Henry Rhyme se u štedrovečerního stolu prohýbá v zádech, hýkavě se řehťá a uvádí tím do rozpaků přibližně dvanáct rodinných příslušníků – přesněji řečeno všechny s výjimkou sebe samého, své trpělivé ženy a mladého Lincolna, který se řehťá s ním. Rhyme měl strýce velmi rád a často jezdil Arta a jeho rodinu navštěvovat – bydleli asi padesát kilometrů od něj, na břehu jezera Michigan v illinoiském Evanstonu.

Momentálně však Rhyme neměl na nostalgii náladu, a tak pocítil úlevu, když uslyšel otevírání dveří a zvuk sedmi rozhod-

ných kroků od prahu ke koberci – jejich charakter mu prozradil, kdo to je. O chvíli později vstoupila do laboratoře vysoká štíhlá rusovláska v džínsách, černém tričku a vínově červené košili. Pod rozepnutou košilí se jí vysoko u pasu rýsovala strohá silueta černé pistole Glock.

Když se Amélie Sachsová usmála a políbila Rhyma na ústa, vnímal kriminalista koutkem oka mimovolnou reakci Judyina těla. Sdělení bylo zřejmé a Rhyme si kladl otázku, co jí tak zděsilo: zda skutečnost, že se ho opomněla zeptat, jestli má nějaký vztah, anebo mylný předpoklad, že mrzák nemůže mít intimní partnerku, tím méně tak neskonale krásnou, jako byla Sachsová, která se před nástupem na policejní akademii živila jako modelka.

Rhyme obě ženy představil, Sachsová si znepokojeně vyslechla příběh o zatčení Arthura Rhyma a zeptala se, jak se Judy vyrovnává se situací. Poté následovala další otázka: „Máte děti?“

Rhyme si uvědomil, že si sice všiml Judyina faux pas, ale sám se také jednoho dopustil, když se jí zapomněl zeptat na jejich syna, jehož jméno už zapomněl. A jak se ukázalo, rodina se rozrostla. K Arthurovi mladšímu, který chodil na střední školu, přibyly dvě další děti. „Henrymu je devět. A taky máme dceru Meadow. Tě je šest.“

„Meadow?“ zeptala se Sachsová překvapeně z důvodů, které Rhyme nedokázal vydedukovat.

Judy se rozpačitě zasmála. „A *taky* bydlíme v Jersey. Ovšem s tím televizním pořadem to vůbec nesouvisí. Narodila se dřív, než jsem se na něj začala dívat.“

S televizním pořadem?

Nastalo krátké ticho, které opět přerušila Judy. „Určitě si kladeš otázku, proč jsem toho policistu požádala o tvoje číslo. Ale ze všeho nejdřív ti musím říct, že Art neví, že jsem tu.“

„Ne?“

„Abych pravdu řekla, mne samotnou by to taky nenapadlo. Byla jsem strašně rozrušená, vůbec jsem nespala a nedokázala jsem přemýšlet s chladnou hlavou. Ale před pár dny jsem v zadržovacím centru mluvila s Artem a ten mi řekl: ‚Vím, na co myslíš, ale Lincolnovi nevolej. Určitě je to jen záměna totožnosti nebo něco takového. Vysvětlí se to. Slib mi, že mu nebudeš volat.‘ Nechtěl tě zatěžovat... Víš, jaký Art je. Strašně laskavý, pořád myslí na ostatní.“

Rhyme přikývl.

„Jenže čím víc jsem si to v hlavě přebírala, tím větší smysl mi to dávalo. Nežádala bych tě, abys někde tahal za nitky nebo dělal něco, co není správné, ale napadlo mě, že bys třeba mohl někomu zavolat a říct mi, co si o tom myslíš.“

Rhyme si nedokázal představit, jak by s *tímhle* ve Velkém baráku pochodil. Jako konzultant newyorské policie v oboru soudní kriminalistiky měl za úkol odhalovat pravdu bez ohledu na to, kam ho pátrání zavede, a tamní pohlaváři byli rozhodně raději, když pomáhal obžalované usvědčovat, než když je chtěl očistovat.

„Prošla jsem pár tvých výstřížků...“

„Výstřížků?“

„Art si zakládá rodinná alba. Má novinové výstřížky o tvých případech. Desítky výstřížků. Máš za sebou opravdu úžasné věci.“

„Ale ne,“ řekl Rhyme, „jsem jenom státní zaměstnanec.“

Konečně dala Judy průchod nefalšovaným emocím: podívala se Rhymovi do očí a usmála se. „Art říkal, že tvé skromnosti nikdy ani za mák nevěřil.“

„Opravdu?“

„Ale jen proto, žes jí nikdy nevěřil *ty*.“

Sachsová se uchechtla.

Také Rhyme vyprskl smíchem, který se dal podle jeho názoru pokládat za upřímný. Po chvíli zvažněl. „Nevím, kolik toho budu moct udělat. Ale řekni mi, co se stalo.“

„Bylo to minulý čtvrtek, dvanáctého. Art každý čtvrtek odjíždí z práce dřív. Cestou domů se zastavuje v parku, aby si tam zaběhal. Běhání on zbožňuje.“

Rhyme si vzpomněl na desítky případů, kdy spolu jako kluci narození v rozmezí několika měsíců závodili na chodnících nebo v zelenožlutých polích kolem jejich domů – kobylinky před nimi uskakovaly, a když se zastavili, aby popadli dech, dorážela na jejich zpocenou kůži hejna komárů. Art se vždy zdál být v lepší formě, ale do univerzitního atletického týmu to nakonec dotáhl Lincoln – jeho bratranec ani neměl zájem se o to pokusit.

Rhyme odsunul vzpomínky stranou a soustředil se na to, co mu říká Judy.

„Z práce odešel kolem půl čtvrté a šel si zaběhat. Domů přijel mezi sedmou a půl osmou. Nepřipadal mi jiný než obvykle, nechoval se podivně. Vysprchoval se a dali jsme si večeři. Na druhý den k nám však přijela policie: dva detektivové z New Yorku a jeden státní policajt z New Jersey. Ptali se ho na různé věci a prohledali mu auto. Našli tam nějakou krev, já nevím...“ Její hlas stále obsahoval stopy šoku, který musela onoho nelehkého rána prožít. „Prohledali dům a odvezli si pár věcí. A pak se vrátili a zatkli ho. Za vraždu.“ Judy dělalo potíže to slovo vyřknout.

„A čeho přesně se měl dopustit?“ zeptala se Sachsová.

„Tvrdili, že zabil nějakou ženu a ukradl jí vzácný obraz.“ Judy se hořce ušklíbala. „Že by ukradl obraz? K čemu by mu propána byl? A vražda? Vždyť Arthur nikdy v životě nikomu neublížil. Není toho schopen.“

„Co ta krev, kterou našli? Provedli test DNA?“

„Ano, provedli. Podle všeho odpovídala ta krev oběti. Jenže tyhle testy se můžou mýlit, že jo?“

„Někdy ano,“ řekl Rhyme a pomyslel si: Ale jen velmi, velmi zřídka.

„Nebo ji tam mohl nastrčit skutečný vrah.“

„Co ten obraz?“ změnila téma Sachsová. „Jevil o něj Arthur nějaký zvláštní zájem?“

Judy si pohrávala s širokými černobílými plastovými náramky na levém zápěstí. „To je právě to, že ano: kdysi měl od toho malíře plátno. Líbilo se mu. Ale musel ho prodat, když přišel o práci.“

„Kde se ten obraz našel?“

„On se nenašel.“

„Takže jak mohla policie vědět, že ho někdo ukradl?“

„Jeden svědek vypověděl, že viděl, jako ho nějaký muž zhruba v době vraždy odnáší z bytu té ženy do auta. Ale tohle všechno je jen nějaké strašlivé nedorozumění. Shoda náhod... Musí to tak být, určitě je to jen politováníhodná série nešťastných náhod.“ Judyin hlas se zlomil.

„Znal se s obětí?“

„Art nejdřív tvrdil, že ne, ale pak ho napadlo, že se mohli setkat. V jedné galerii, kterou občas navštěvuje. Jenže jedním dechem prohlásil, že pokud si vzpomíná, tak s ní nikdy nemluvil.“ Judyin pohled se nyní přesunul na tabuli zobrazující schématický plán Loganova dopadení v Anglii.

Rhyme si vzpomněl na další chvíle prožité společně s Arthurem.

Utíkej k tamtomu stromu... Ne, ty srágoro..., až tam k tomu javoru. Kdo se první dotkne kmene. Takže na tři. Raz..., dva..., ted!

Neřekls tři!

„Ale vy jste nám neřekla všechno, že ne, Judy? Tak nám to povězte.“ Rhyme předpokládal, že Sachsová spatřila něco v ženiných očích.

„Jsem jenom rozrušená. I kvůli dětem. Případají si jako ve zlém snu. Sousedí se k nám chovají jako k teroristům.“

„Nerada na vás naléhám, ale je důležité, abychom znali všechna fakta. Prosím vás.“

Zardění se vrátilo a Judy si sevřela rukama kolena. Rhyme se Sachsovou měli kamarádku, která pracovala jako agentka Kalifornského úřadu vyšetřování. Jmenovala se Kathryn Danceová a byla to expertka na kinezii neboli řeč těla. Rhyme pokládal tyto věci v porovnání se soudní kriminalistikou za podružné, ale naučil se Danceovou respektovat a současně se o její specializaci něco dozvěděl. Díky tomu nyní hravě poznal, že Judy Rhymová je uzlíčkem stresu.

„Tak povídejte,“ vybídla ji Sachsová.

„Jde o to, že policie našla i nějaké další důkazy – tedy, ony to vlastně ani tak důkazy nebyly. Spíš jen takové náznaky. Jenže... jenže je přivedly k přesvědčení, že Art a ta žena spolu možná něco měli.“

„A co si o tom myslíte vy?“ zeptala se Sachsová.

„Podle mě s ní nic neměl.“

Rhymovi neuniklo, že na tuto otázku odpověděla Judy méně kategoricky. Rozhodně ji nepopřela tak vehementně jako vraždu a krádež. Zoufale si přála, aby odpověď zněla ne, ačkoliv si zřejmě již dříve vyvodila stejný závěr jako nyní Rhyme: kdyby ta žena skutečně byla Arthurovou milenkou, hovořilo by to v jeho prospěch. Neznámého člověka oloupíte snadněji než někoho, s kým spíte. Jako manželka a matka přesto Judy doufala v zápornou odpověď.

Zvedla oči a s poněkud menší upjatostí si prohlédla Rhyma, křeslo, ve kterém seděl, i všechny ostatní přístroje definující

jeho současný život. „Ať už se mezi nimi odehrálo nebo neodehrálo cokoli, on tu ženu *nezabil*. Nemohl. V hloubi duše to vím... Dokážete s tím něco udělat?“

Rhyme se Sachsovou se na sebe podívali. „Promiň, Judy,“ řekl Rhyme, „ale momentálně máme rozdělaný jeden velký případ. Jsme velmi blízko k dopadení mimořádně nebezpečného vraha. Tohle hodit za hlavu nemůžu.“

„To bych ani nechtěla. Ale třeba bys mohl udělat aspoň *něco*. Jinak už nevím, co si počít.“ Judy se třásl ret.

„Zavolám na pár míst,“ slíbil jí Rhyme, „a zjistím, co se dá dělat. Nedokážu ti poskytnout informace, ke kterým by ses nemohla dostat přes svého právníka, ale zkusím ti po pravdě říct, jak vidím šance obžaloby v případném soudním procesu.“

„Děkuji ti, Lincolne.“

„Který advokát ho zastupuje?“

Judy mu sdělila jméno a telefonní číslo. Byl to jeden velice renomovaný a velice drahý advokát, jehož Rhyme znal. Zároveň však věděl, že tento člověk bude mít spoustu dalších případů a že těžiště jeho zkušeností bude spočívat spíše ve sféře finanční než násilné trestné činnosti.

Sachsová se zeptala na jméno státního zástupce.

„Bernhard Grossman. Jestli chcete, seženu vám na něj číslo.“

„To je v pořádku,“ odpověděla Amélie. „Jeho číslo mám. Už jsem s ním pracovala. Rozumný člověk. Předpokládám, že vašemu muži nabídl dohodu výměnou za přiznání.“

„To nabídl, a náš advokát na ni chtěl přistoupit. Jenže Art to odmítl. Pořád tvrdí, že je to nějaký omyl a že se všechno vysvětlí. Jenže takhle to nemusí být vždycky, že ne? I lidi, kteří jsou nevinní, se někdy dostanou do vězení, nemám pravdu?“

Ano, dostanou, pomyslel si Rhyme. „Zavoláme na pár míst,“ ubezpečil Judy.

Artova manželka vstala. „Nedokážu vypovědět, jak moc mě mrzí, že jsme se tak málo stýkali. Je to neomluvitelné.“ Judy pak Rhyma překvapila, když zamířila přímo k němu, sklonila se a přitiskla na něj tvář. Rhyme ucítil nervózní pot a dvě výrazné vůně, možná deodorant a lak na vlasy. Parfém necítil. Judy nebyla parfémový typ. „Děkuji ti, Lincolne.“ Vyrázila ke dveřím, tam se zastavila a oběma řekla: „Ať už o té ženě a Arthurovi zjistíte cokoli, vyrovnám se s tím. Záleží mi jen na tom, aby nešel do vězení.“

„Udělám, co bude v mých silách. Zavoláme ti, jestli narazíme na něco konkrétního.“

Sachsová ženu vyprovodila.

Když se vrátila, Rhyme prohlásil: „Nejdřív to probereme s právníky.“

„Mrzí mě to, Rhyme.“ Kriminalista se zamračil a Sachsová dodala: „Musí to být pro tebe strašně těžké.“

„Co jako?“

„Když ti tak blízkého příbuzného zatknou za vraždu.“

Rhyme pokrčil rameny – bylo to jedno z mála gest, kterého byl schopen. „Ted Bundy byl taky něčí syn. A možná i něčí bratranec.“

„Ale stejně.“ Sachsová zvedla sluchátko. Po chvíli se jí podařilo sehnat číslo na Arthurova advokáta a nechat mu vzkaz v hlasové schránce. Rhyme přemýšlel, na které jamce kterého golfového hřiště se advokát momentálně nachází.

Následně se spojila s náměstkem okresního státního zástupce Grossmanem, který si na rozdíl od advokáta neužíval volna, ale seděl ve své kanceláři v centru města. Příjmení pachatele si s věhlasným kriminalistou do souvislosti nedal. „Heleďte, to mě mrzí, Lincolne,“ řekl upřímně. „Ale musím říct, že je to dost jasný případ. Nevařím z vody. Kdyby tam byly nějaké skuliny, tak bych vám to řekl. Ale nejsou. Porota ho shledá vinným.“

Kdybyste ho dokázal přemluvit, ať přistoupí na dohodu, tak byste mu prokázal obrovskou službu. Snad bych mohl sejít až na dvanáct natvrdo.“

Dvanáct let bez možnosti podmíněčného propuštění. Tohle by Arthura zabilo, pomyslel si Rhyme.

„To jsme vám vděční,“ prohodila Sachsová.

Státní zástupce dodal, že mu zítra začíná jeden složitý proces, takže se jim momentálně nemůže příliš věnovat. Jestli budou chtít, zavolá jim během týdne.

Sdělil jim však jméno vedoucího detektiva v případě, Bobbyho LaGrange.

„Toho znám,“ řekla Sachsová a vytočila detektivovo domácí číslo. Sepnula se jí však hlasová schránka, a tak mu zkusila zavolat na mobil. Detektiv se jí ozval okamžitě.

„LaGrange.“

Šum větru a šplouchání vody Sachsové prozradily, jak hodlá detektiv naložit s dnešním teplým a jasným dnem.

Představila se.

„Jak se vede, Amélie? Čekám na telefonát od jednoho práskáče. V Red Hooku se má každou chvíli něco strhnout.“

Aha, takže nesedí na rybářském člunu.

„Možná ti budu muset nečekaně zavěsit,“ dodal detektiv.

„Rozumím. Pustím tě nahlas.“

„Detektive, tady je Lincoln Rhyme.“

Zaváhání. „Aha. Jo.“ Telefonát od Lincolna Rhyma si vždy bleskurychle získal plnou pozornost volaného.

Rhyme detektivovi vysvětlil situaci kolem svého bratrance.

„Počkejte... *Rhyme*. No jo, říkal jsem si, že je to zvláštní jméno, takové neobvyklé. Ale nikdy jsem si to s váma nedal dohromady. A on se o vás taky nikdy nezmiňoval. Během žádného výslechu. Tak to je váš bratranec. Páni, to mě teda mrzí.“

„Nechci se vám do toho případu vměšovat, detektive. Ale slíbil jsem, že vám zavolám a zjistím, jak se věci mají. Vím, že už to dostal na stůl státní zástupce. Před chvílí jsem s ním mluvil.“

„Musím říct, že to zatčení bylo oprávněné. Na vraždách dělám už pět let, a když nepočítám gangsterskou popravu, kterou na vlastní oči viděl jeden dopravák, tak tohle byl nejneprůstřelnější případ, jaký jsem kdy viděl.“

„A co se vlastně stalo? Artova žena mi to jen letmo nastínila.“

LaGrange začal mluvit škrobenou řečí bez emocí, kterou detektivové používají, když někomu líčí podrobnosti o zločinu: „Váš bratranec odešel z práce dříve. Jel do bytu ženy jménem Alice Sandersonová dole ve Village. Také ona odešla ze zaměstnání dříve. Nevíme jistě, jak dlouho se u ní zdržel, ale někdy kolem šesté hodiny ji ubodal a odcizil jí obraz.“

„Prý docela vzácný.“

„Jo. Ale zase to nebyl žádný Van Gogh.“

„Kdo byl autorem?“

„Malíř jménem Prescott. Jo, a taky jsme našli nabídky k odprodeji Prescottových děl, které několik galerií zaslalo vašemu bratrancu. Takže to s ním moc dobře nevypadá.“

„Popište mi osudný den podrobněji,“ vyzval ho Rhyme.

„Dvanáctého května asi v šest hodin večer zaslechl svědek výkřiky a o pár minut později uviděl neznámého muže nakládat nějaký obraz do bledě modrého mercedesu parkujícího na ulici. Řidič pak rychle odjel, takže svědek zachytil jen první tři písmena registrační značky – nedokázal říct, ze kterého státu to auto pocházelo, a tak jsme propátrali všechny státy v okolí New Yorku, zúžili jsme seznam a postupně vyslechli všechny majitele. Jedním z nich byl i váš bratranec. Zajeli jsme za ním s partákem do Jersey a vzali s sebou i jednoho státního policistu – kvůli protokolu, chápete. Na zadních dveřích a taky na zadním sedadle auta jsme viděli něco, co vypadalo jako krev.

A pod sedadlem ležela zkrvavená žínka, která se shodovala se sadou žínek v bytě oběti.“

„A DNA byla pozitivní?“

„Jo, byla to její krev.“

„Dokázal ho ten svědek identifikovat?“

„Ne, byl to anonymní svědek. Volal nám z automatu a odmítl se představit. Nechtěl se do ničeho zaplést. Ale my jsme už žádné svědky nepotřebovali. Ohledávačka měla hodiny. Přímou ve vstupních dveřích oběti pořídili otisk boty – stejné boty nosil i váš bratranec – a našli i další dobré důkazy.“

„Kategorizační důkazy?“

„Jo, kategorizační. Stopy pěny na holení, drobkyně ze sladkostí, hnojivo na trávník z jeho garáže. Všechno se přesně shodovalo s tím, co našli v bytě oběti.“

Ne, *neshodovalo*, pomyslel si Rhyme. Důkazy se dělí do několika skupin. „Individualizační“ důkazy lze přisoudit jedinému zdroji – sem patří DNA nebo otisky prstů. „Kategorizační“ důkazy mají společné charakteristiky s podobnými materiály, ale nemusí nutně pocházet ze stejného zdroje. Třeba kobercová vlákna. Test DNA krve nalezené na místě činu dokáže s určitostí konstatovat „shodu“ s krví pachatele. U kobercového vlákna z místa činu však lze pouze konstatovat, že „odpovídá“ vláknům nalezeným v domě podezřelého, z čehož pak porota *může* vyvodit závěr, že obžalovaný byl na místě činu přítomen.

„Jak jste se díval na otázku, jestli podezřelý oběť znal?“ zeptala se Sachsová.

„On tvrdil, že ji neznal, jenže pak jsme našli dvě její poznámky – jednu v práci a jednu doma. Na první stálo: ‚Art – pití‘. A na druhé jenom ‚Arthur‘. Nic dalšího. Jo, a taky jsme našli jeho jméno v jejím diáři.“

„A co jeho číslo?“ Rhyme se mračil.

„Ne. Měl mobil s předplacenou kartou. Žádný záznam.“

„Takže myslíte, že byli víc než jen přátelé?“

„Blesklo nám to hlavou. Proč by jí jinak dával jen číslo mobilu s předplacenou kartou, a ne číslo domů nebo do práce?“ Detektiv se zasmál. „Ovšem jí na tom zjevně nezáleželo. Byli byste překvapeni, co všechno lidi bez otázek skousnou.“

Zase tak překvapeni bychom nebyli, pomyslel si Rhyme.

„A telefon samotný?“

„To je právě to. Ten jsme vůbec nenašli.“

„A vy si myslíte, že ji zabil, protože na něj vyvíjela nátlak, aby kvůli ní opustil manželku?“

„Tohle musí vyargumentovat státní zástupce. Ale nějak tak to bude.“

Rhyme si tyto informace srovnal s tím, co o svém bratranci věděl, třebaže ho už více než deset let neviděl: nedokázal detektivova tvrzení potvrdit ani vyvrátit.

„Měl motiv k její vraždě ještě někdo jiný?“ dotázala se Sachsová.

„Ne. Příbuzní a přátelé vypověděli, že občas s někým chodila, ale nikdy nešlo o nic vážného. Žádné srdceryvné rozchody. Dokonce mi blesklo hlavou, jestli to třeba neudělala jeho manželka – Judy, ale ta má na tu dobu alibi.“

„A Arthur ho nemá?“

„Nemá. Tvrdí, že si šel zaběhat, ale nikdo nepotvrdil, že by ho viděl. Clintonský státní park je pěkně velký. A pěkně opuštěný.“

„Zajímalo by mě,“ řekla Sachsová, „jak se během výslechů choval.“

LaGrange se zasmál. „Zvláštní, že se na to ptáte – tohle byl totiž nejpodivnější aspekt celého případu. Působil naprosto ohromeně. Když nás uviděl, jako by se úplně sesypal. Už jsem zatýkal spoustu lidí, včetně několika profiků. Lidí s konexema. Ale tenhle chlap s tím svým přístupem ‚mouchy, snězte si mě‘

předstíral nevinného nejpřesvědčivěji. Skvělý herec. Vzpomínáte si, že by měl tyhle vlohy, detektive Rhyme?“

Kriminalista neodpověděl. „Co se stalo s tím obrazem?“

Chvilí ticha. „To je další věc. Vůbec jsme ho nenašli. Nebyl v jeho domě ani v garáži, ale lidi z ohledávačky našli na zadním sedadle auta a v jeho garáži bláto. Odpovídalo blátu ze státního parku kousek od jeho domu, kam chodil každý večer běhat. Myslíme si, že ten obraz zakopal někde tam.“

„Ještě jedna otázka, detektive,“ řekl Rhyme.

Na druhém konci linky bylo chvíli ticho, během něhož se z reproduktorů tiše ozývalo jen jakési nesrozumitelné drmolení a vytí větru. „Povídejte.“

„Můžu vidět spis?“

„Spis?“ Nebyla to otázka. Detektiv jen potřeboval získat čas k přemýšlení. „Je to dobře vystavený případ. Postupujeme podle předpisů.“

„O tom ani na okamžik nepochybujeme,“ vložila se do věci Sachsová. „Jde o to, že Arthur prý odmítl přistoupit na dohodu.“

„Aha. A vy ho chcete přemluvit, aby ji vzal? Jo, to chápu. Bylo by to pro něj nejlepší. Jenže já už mám jen kopie, originál spisu i veškeré důkazy jsou u státního zástupce. Nicméně protokoly vám obstarat můžu. Den nebo dva vám stačí?“

Rhyme zavrtěl hlavou a Sachsová detektivovi řekla: „Kdybyste nebyl proti a domluvil mi to s někým u vás v archivu, zajedu tam sama a vyzvednu si ten spis okamžitě.“

V reproduktorech opět zaskučel vítr a pak rychle ustal. LaGrange se zřejmě přesunul na kryté místo.

„Jo, dobře. Hned tam zavolám.“

„Díky.“

„Rádo se stalo. Hodně štěstí.“

Jakmile ukončili hovor, Rhyme se krátce usmál. „To byla dobrá finta. S tím přemlouváním, aby šel na dohodu.“

„Musíš vědět, co na koho platí,“ prohodila Sachsová, přehodila si kabelku přes rameno a vyrazila ze dveří.

4

Z výletu na One Police Plaza se Sachsová vrátila mnohem rychleji, než kdyby jela veřejnou dopravou – nebo kdyby stála na semaforech. Rhyme věděl, že si na palubní desku auta postavila majáček a zapnula ho. Jezdila v Camaru SS z roku 1969, které si před pár lety nechala nastříkat ohnivě červenou barvou, aby ladila s odstínem Rhymova invalidního vozíku. Ve vztahu k autům se dodnes chovala jako teenager a vítala jakoukoliv záminku, jak provětrat našlapaný motor svého vozu a spálit gumu na pneumatikách.

„Všechno jsem okopírovala,“ ukázala na tlustou složku a s bolestivou grimasou usedla na vyšetřovací stůl.

„Jsi v pořádku?“

Amélie Sachsová trpěla celý život artritidou – glukosamin, chondroitin a advil nebo naprosyn chroupala jako bonbony, ale svou chorobu si jen málokdy připouštěla, protože měla strach, že kdyby se o ní dozvěděli nadřízení, posadili by ji ze zdravotních důvodů do kanceláře. Dokonce i když byla s Rhymem sama, snažila se svou bolest zlehčovat. Dnes ovšem připustila: „Někdy to bolí víc.“

„Chceš si odpočinout?“

Zavrtěla hlavou.

„Takže co tu máme?“

„Vyšetřovací zprávu, soupis důkazů a kopie fotografií. Ovšem žádné videozáznamy. Ty jsou u státního zástupce.“

„Takže to všechno proberme. Chci vidět zprávu o prvotním ohledání místa činu a Arthurova domu.“

Sachsová zamířila k tabuli – podobných stály v laboratoři desítky – a za Rhymova přihlížení na ni přepsala informace ze spisu.

VRAŽDA ALICE SANDERSONOVÉ

BYT ALICE SANDERSONOVÉ:

- Stopy pěny na holení Edge Advanced Gel s aloe
- Drobky z bramborových lupínků Pringles, bez tuku, s příchutí barbecue
- Nůž Chicago Cutlery (MW)
- Hnojivo TruGro
- Otisk boty Alton EZ-Walk, velikost 10½
- Malý kousek gumové rukavice
- Zmínky o „Artovi“ a číslo mobilního telefonu s předplacenou kartou v diáři oběti. Číslo již neaktivní. Nevystopovatelné. (Možný milostný vztah?)
- Dvě poznámky: „Art - pití“ (kancelář) a „Arthur“ (byt)
- Svědek viděl bledě modrý mercedes, značka obsahovala písmena NLP

AUTOMOBIL ARTHURA RHYMA:

- Bledě modrý sedan Mercedes třídy C, rok výroby 2004, newjerseyská registrační značka NLP 745 registrovaná na Arthura Rhyma

- Krev na dveřích a podlážce vzadu (DNA odpovídá oběti)
- Krvavá žínka odpovídající sadě nalezené v bytě oběti (DNA odpovídá oběti)
- Bláto obdobného složení jako bláto odebrané v Clintonském státním parku

DŮM ARTHURA RHYMA:

- Pěna na holení Edge Advanced Gel s aloe, odpovídá pění z primárního místa činu
- Bramborové lupínky Pringles, bez tuku, s příchutí barbecue
- Hnojivo TruGro (garáž)
- Rýč obsahující uschlé bláto podobné blátu z Clintonského státního parku (garáž)
- Nože Chicago Cutlery, stejný typ jako nůž MW
- Boty Alton EZ-Walk, velikost 10½, vzor na podrážce podobný vzoru z primárního místa činu
- Letáky z Wilcoxovy galerie v Bostonu a galerie Anderson-Billings Fine Arts v Carmelu, týkající se výstav obrazů Harveyho Prescottta
- Krabíčka s gumovými rukavicemi Safe-Hand, složení gumy obdobné jako u kousku nalezeného na primárním místě činu (garáž)

„Panejo, to je pořádně usvědčující, Rhyme,“ poznamenala Sachsová, když odstoupila od tabule a založila si ruce v bok.

„Plus fakt, že používal telefon s předplacenou kartou. Plus ty zmínky o ‚Artovi‘. A nikde žádná adresa jeho bydliště nebo zaměstnavatele. To by *opravdu* naznačovalo milostný vztah... Ještě nějaké podrobnosti?“

„Ne. Pak už jen fotky.“

„Přilep je na tabuli,“ poručil Rhyme Sachsově, prohlédl si tabulku a zalitoval, že nemohl místo činu ohledat sám, přesněji řečeno prostřednictvím Amélie Sachsově, což byl jejich častý způsob práce – Amélie měla na místě činu mikrofon se sluchátky nebo videokameru s vysokým rozlišením a tímto způsobem předávala veškeré poznatky Rhymovi.

Fotografie z místa činu prozrazovaly, že ohledávací tým odvedl slušnou, ale ne hvězdnou práci. Chyběly snímky z vedlejších místností. A ten nuž... Rhyme si prohlédl fotografii zkrvavené zbraně ležící pod postelí. Jeden technik na snímku nadzvedával okraj přehozu, aby získal lepší záběr. Otázka však zněla, zda byl nuž pod postelí vidět, když byl přehoz spuštěný přes okraj. Pokud ne, znamenalo to, že si ho pachatel ve víru událostí nemusel všimnout a mohl ho v bytě zapomenout, zatímco pokud ano, mohl ho tam pachatel záměrně nastrčit, aby přivedl policii na falešnou stopu.

Rhyme si prohlédl snímek balicího papíru na podlaze – právě do něj byl zřejmě zabalen Prescottův obraz.

„Něco tady nehraje,“ zašeptal.

Sachsová na něj od tabule pohlédla.

„Ten obraz,“ pokračoval Rhyme.

„Co je s ním?“

„LaGrange naznačil dva motivy. Za prvé že Arthur toho Prescottta ukradl jako zástěrku, přičemž ve skutečnosti chtěl Alici zabít, aby mu zmizela ze života.“

„Jasně.“

„Jenže,“ rozvíjel myšlenku Rhyme, „pokud by chtěl chytrý pachatel vyvolat zdání, že vražda byla jen vedlejší okolností a je mu šlo hlavně o loupež obrazu, určitě by nekradl jedinou věc v tom bytě, kterou by si policie mohla dát do spojitosti s ním.“

Nezapomeň, že i Art kdysi jednoho Prescottta vlastnil. A z galerií mu o něm posílali letáky.“

„Jasně, Rhyme, tohle nemá logiku.“

„A za druhé předpokládejme, že po tom obraze *opravdu* toužil, ale nemohl si ho dovolit. V tom případě by však pro něj bylo daleko bezpečnější a snazší vloupat se do bytu a odvézt si ten obraz v době, kdy byla majitelka v práci – a ne ji kvůli němu vraždit.“ Při posuzování bratrancovy viny či nevinu navíc Rhymovi nesedělo ani bratrancovo chování, když ho policie přijela zatknout, i když tento argument nefiguroval v Rhymově žebříčku důležitosti příliš vysoko. „Možná si na toho nevinného nehrál. Možná opravdu nevinný je... Říkalas, že je to pořádně usvědčující? Ne. Podle mě je to *příliš* usvědčující.“

Začal v duchu přemítat: předpokládejme, že to neudělal. Kdyby to opravdu neudělal, mělo by to dalekosáhlé důsledky. Nebyla by to totiž jen obyčejná záměna totožnosti – na to byly důkazy příliš přesvědčivé, a to včetně průkazné spojitosti mezi její krví a jeho autem. Ne, pokud byl Art nevinný, pak to znamenalo, že si někdo musel dát obrovskou práci, aby ho do té vraždy namočil.

„Myslím, že to na něj někdo narafičil.“

„Proč?“

„Motiv nás zatím nezajímá,“ zabručel Rhyme. „Hlavní otázka teď zní *jak*. Jakmile ji zodpovíme, dovede nás k odpovědi na otázku *kdo*. Možná přitom i zjistíme *proč*, ale není to pro nás prvořadé. Takže vycházejme z předpokladu, že někdo jiný, nějaký pan X, zavraždil Alici Sandersonovou, ukradl ten obraz a hodil všechno na Arthura. Jak se mu mohlo něco takového podařit, Sachsová?“

Amélie sebou škusbla – zase ta její artritida – a posadila se. Několik okamžiků přemýšlela a pak řekla: „Pan X sledoval

Arthura a sledoval i Alici. Viděl, že mají zájem o umění, dal je v té galerii dohromady a zjistil si jejich totožnost.“

„Pan X ví, že Alice vlastní Prescottta. Taky by si nějakého přál, ale nemůže si ho dovolit.“

„Jasně.“ Sachsová kývla na tabulku s důkazy. „Poté se vloupá do Arthurova domu a zjistí, že Arthur má doma čipsy Pringles, pěnu na holení Edge, hnojivo TruGro a nože Chicago Cutlery. Ukrade pár vzorků, aby je mohl roztrousit na místě činu. Ví, jaké boty Arthur nosí, takže může nechat na prahu otisk, a po-maže Arthurův rýč blátem ze státního parku...“

„A teď si zkusme představit, jak to probíhalo dvanáctého května. Pan X se nějakým způsobem dozvěděl, že Art ve čtvrtky vždycky odchází z práce dřív a jde si zaběhat do opuštěného parku, takže na tuto dobu nemá alibi. Odjel do bytu oběti, zavraždil ji, ukradl ten obraz a zavolal z automatu na policii, aby ohlásil, že slyšel křik a viděl, jak nějaký muž odnáší obraz do auta, které se hodně podobalo Arthurově mercedesu, a to včetně prvních tří písmen registrační značky. Nato zamířil do Arthurova domu v New Jersey a zanechal tam stopy krve, bláto, žínku a rýč.“

Zazvonil telefon. Byl to Arthurův advokát. Zmučeným hlasem jim zopakoval vše, co už věděli od asistenta státního zástupce. Nenabídl jim nic, co by mohlo pomoci, a dokonce se je několikrát pokusil přemluvit, aby přiměli Arthura k přijetí nabízené dohody. „Jinak ho semelou,“ prohlásil doslova. „Udělejte to pro něj. Vyjednám mu patnáct let.“

„To ho zničí,“ prohlásil Rhyme.

„Ne tolik jako doživotí.“

Rhyme se s právníkem chladně rozloučil a zavěsil. Znovu se zadíval na důkazní tabuli.

Vtom ho napadlo něco dalšího.

„Co je, Rhyme?“ Sachsová si všimla, jak jeho oči vystřelily ke stropu.

„Myslíš, že to mohl udělat už dříve?“

„Jak to myslíš?“

„Budeme-li předpokládat, že pachatelovým cílem – *motivem* – byla krádež toho obrazu, tak to zrovna nevypadá na jednorázovou záležitost. Tohle nebyl Renoir, za kterého shrábneš deset milionů a můžeš se navždycky vypařit. Spíš to vypadá jako výdělečný podnik. Pachatel přišel na chytrý způsob, jak se vyvlíknout ze zločinu, a bude v něm pokračovat tak dlouho, dokud ho někdo nezastaví.“

„Jo, dobrá poznámka. Takže bychom se měli zaměřit na další krádeže obrazů.“

„Ne. Proč by kradl jen obrazy? Mohlo to být cokoliv. Ale jednu věc budou mít ty případy společnou.“

Sachsová se zamračila a pak přišla s odpovědí. „Vraždu.“

„Přesně tak. Protože pachatel hází své činy na někoho jiného, musí oběti vraždit – jinak by ho totiž mohly identifikovat. Zavolej někomu z oddělení vražd. Třeba i domů, když bude třeba. Zajímá nás přesně stejný scénář: vražda, na jejímž pozadí leží nějaký doprovodný zločin, například krádež, a k tomu silné nepřímé důkazy.“

„A možná i shoda DNA u vzorku, který mohl být nastrčený.“

„Správně,“ prohlásil Rhyme a pocítil vzrušení z myšlenky, že možná káplí na něco velkého. „A pokud se přesně drží zavedeného vzorce, bude v těch případech figurovat i anonymní svědek, který všechno ohlásil na policii a přihodil pár konkrétních usvědčujících informací.“

Sachsová zamířila ke stolu v rohu laboratoře, posadila se a pustila se do telefonování.

Rhyme si opřel hlavu o vozík a sledoval svou partnerku. Všiml si, že má za nehtem zaschlou krev. A nad uchem se jí táhl škrábanec, napůl ukrytý za rovnými zrzavými vlasy. Sachsová to dělala často: drásala si kůži na hlavě, kousala si nehty a ubližovala si i bezpočtem dalších drobných způsobů – zčásti to byl zlovyk a zčásti ukazatel stresu, který v ní bublal.

Pokývala hlavou, něco si zapsala a v jejích očích se objevil soustředěný výraz. Rhymovi se roztlouklo srdce, třebaže je sám přímo necítil. Bezpochyby se dozvěděla něco důležitého. V tu chvíli jí jako naschvál dopsala propiska, a tak ji odhodila na podlahu a vytáhla další se stejnou rychlostí, s jakou na soutěžích ve sportovní střelbě odjišťovala pistoli.

Po deseti minutách zavěsila.

„Tak tohle si poslechni, Rhyme.“ Usedla vedle něj do proutěného křesílka. „Mluvila jsem s Flintákem.“

„Á, dobrá volba.“

Joseph Flintlick, jehož přezdívka dávala tušit, že její nositel je stará puška, působil jako detektiv na oddělení vražd už v době, kdy byl Rhyme ještě zelenáč. Tenhle nedůtklivý stařík byl obeznámen prakticky se všemi vraždami, které byly během jeho dlouhého působení spáchány v oblasti New Yorku, a také s mnoha vraždami z okolí. Navíc ve věku, kdy by měl správně jezdit na návštěvy za vnoučaty, pracoval i v neděli. Rhyma to nepřekvapovalo.

„Všechno jsem mu vylíčila a on mi jen tak z hlavy vysypal dva případy, které by mohly zapadat do našeho profilu. V jednom případě šlo o krádež vzácných mincí v ceně asi padesáti táců. A ve druhém o znásilnění.“

„O znásilnění?“ Tohle vnášelo do případu hlubší a mnohem znepokojivější prvek.

„Jo. V obou případech zatelefonoval anonymní svědek na policii, ohlásil zločin a přihodil několik informací, které se na-

konec ukázaly jako klíčové pro identifikaci pachatele – přesně jako když náš svědek popsal auto tvého bratrance.“

„Předpokládám, že v obou případech telefonovali muži.“

„Jo. Město jim nabídlo odměnu, ale žádný z nich se o ni nepřihlásil.“

„A co důkazy?“

„Na ty si Flinták moc přesně nevzpomínal. Ovšem stopy a nepřímé důkazy podle něj do puntíku odpovídají našemu schématu. Vypadalo to úplně stejně jako v případě tvého bratrance – na místě činu a v domech pachatelů se našlo pět nebo šest typů kategorizačních důkazů. A v obou případech našla policie krev oběti na hadru nebo nějakém kusu látky v domě podezřelého.“

„A vsadím se, že v případě toho znásilnění nebyla potvrzena žádná shoda tekutin.“ Většina násilníků je usvědčena proto, že za sebou zanechá stopy některé ze tří tekutin: spermatu, slin nebo potu.

„Ne. Žádná.“

„A co ti anonymní volající – taky si stačili všimnout jen *části* registrační značky?“

Sachsová se zadívala do poznámek. „Jo, jak jsi to věděl?“

„Protože náš pachatel potřeboval trochu času. Kdyby policii sdělil celé číslo značky, zamířili by detektivové rovnou do domu obětního beránka a on by neměl čas nastrčit tam ty důkazy.“ Tenhle vrah zkrátka myslel na všechno. „A podezřelí všechno popírali, vid?“

„Jo. Úplně všechno. Zkusili štěstí u poroty a pohořeli.“

„Ne, ne, ne, tohle je příliš velká shoda okolností,“ zamumlal Rhyme. „Chci vidět jejich...“

„Požádala jsem jednoho člověka, aby mi jejich spisy vytáhl z archivu.“

Kriminalista se zasmál. I tentokrát byla Sachsová o krok před ním. Vzpomněl si na dobu před několika lety, kdy se spolu poprvé setkali. Sachsová byla tehdy rozčarovanou pochůzkářkou, odhodlanou vzdát se kariéry u policie, zatímco Rhyme byl připraven vzdát se něčeho mnohem důležitějšího. Jak dlouhý kus cesty od té doby urazili!

Natáhl ústa k mikrofonu na tyčince. „Příkaz: zavolat Sellittovi.“ Byl vzrušený. Opět v sobě cítil ony neopakovatelné vibrace, rozechvění z blížícího se lovu. Zvedni ten zatracený telefon, spílal v duchu Sellittovi a poprvé po dlouhé době nemyslel na Anglii.

„Nazdar, Linku.“ Místnost zaplnil Sellittův hlas s brooklynským ocáskem. „Co se...“

„Poslyš. Máme problém.“

„A já teď zas mám docela fofr.“ Rhymův bývalý parťák, detektiv-poručík Lon Sellitto, nebyl poslední dobou v nejlepší náladě. Nedávno se mu před očima rozpadla velká společná operace, na které pracoval s FBI. Vladimír Dajenko, nájemný vrah jednoho bosse ruské mafie z Brighton Beach, byl loni obžalován z vraždy a vymáhání výpalného. Rhyme tehdy Sellittovi pomáhal se soudními důkazy. Ke všeobecnému úžasu však byl Dajenko se třemi společníky minulý pátek zproštěn obžaloby, když svědci buďto ztratili řeč, nebo úplně zmizeli. Sellitto a federální agenti se proto celý víkend snažili vypátrat nové svědky a informátory.

„Budu stručný.“ Rhyme Sellittovi vysvětlil, co se Sachsovou zjistili o jeho bratranci a o případech znásilnění a krádeže mincí.

„Dva další případy? Tak to je fakt divný. A co na to tvůj bratranec?“

„Ještě jsem s ním nemluvil. Ale všechno popírá. Chci, aby se na to někdo podíval.“

„Někdo podíval'. Co to sakra znamená?“

„Podle mě to Arthur neudělal.“

„Je to tvůj bratranec. *Samozřejmě* že to podle tebe neudělal. Ale co máš konkrétního?“

„Zatím nic. Proto právě potřebuju, abys mi pomohl. Potřebuju pár lidí.“

„Já jsem teď až po uši zasekanej v tom Dajenkově případu z Brighton Beach. Se kterým bys mi mimochodem pomáhal, kdybys ovšem nedal přednost popíjení pitomého čaje s Brity.“

„Tohle by mohl být sólokapr, Lone. Dva další případy, které smrdí nastrčenými důkazy... A vsadím se, že jich bude víc. Víím, jak miluješ klišé, Lone. Fráze ‚prošla mu vražda‘ s tebou ani nehne?“

„Zkoušej si na mě ta svoje rčení, jak chceš, Linku. Já mám práci.“

„Tohle je fráze, Lone. Rčení je obrazné spojení slov.“

„To je jedno, sakra. Snažím se zachránit ruskou stopu. Nikdo na radnici ani ve federálním baráku není z toho, co se stalo, nadšenej.“

„Mají moje nejhlubší sympatie. Ale ty se nech přeložit.“

„Ten tvůj případ je vražda. A já dělám na závažných trestných činech.“

Oddělení závažných trestných činů newyorské policie sice vraždy nevyšetřovalo, avšak Sellittova výmluva vykouzlila na Rhymových rtech cynický úšklebek. „Když na vraždách dělat *chceš*, tak na nich klidně děláš. Odkdy se zrovna ty řídíš vnitropolicejními předpisy?“

„Řeknu ti, jak to uděláme,“ zabručel detektiv. „Dneska má v centru službu jeden kapitán. Joe Malloy. Znáš ho?“

„Ne.“

„Já ano,“ řekla Sachsová. „Je solidní.“

„Ahoj, Amélie. Jak dneska snášíš studenou frontu?“

Sachsová se zasmála, zatímco Rhyme zavrčel: „Vtipné, Lone. Co je to teda za chlapa?“

„Bystrý. Nedělá kompromisy. A nemá smysl pro humor. Což ty jistě oceniš.“

„Dneska je to tu samý vtipálek,“ zabručel Rhyme.

„Je fakt dobrý. A má povahu křížáka. Před pěti, šesti lety mu při jedné vloupačce zabili manželku.“

Sachsová zkrivila tvář. „To jsem nevěděla.“

„Jo, takže se své práci věnuje na sto padesát procent. Proslýchá se, že jednou skončí nahoře v rohové kanceláři. Nebo možná ještě o dům dál.“

Čímž mínil newyorský magistrát.

„Zavolej mu,“ pokračoval Sellitto, „a zjisti, jestli ti nemůže uvolnit pár lidí.“

„Já chci, aby mi uvolnil *tebe*.“

„To se nestane, Linku. Vedu tady sledovací operaci. Je to zlý sen. Ale průběžně mě informuj a...“

„Musím končit, Lone. Příkaz: ukončit spojení.“

„Tys mu zavěsil,“ užasla Sachsová.

Rhyme cosi zabručel a zatelefonoval Malloyovi. Kdyby se mu sepnula hlasová schránka, byl by vzteky bez sebe.

Kapitán se mu však ozval po druhém zazvonění. Další služebně starší policista pracující v neděli. Rhyme to také velmi často dělával a vysloužil si za to rozvod.

„Tady Malloy.“

Rhyme se představil.

Kapitán krátce zaváhal a pak řekl: „Ehm, Lincolne... Myslím, že my dva jsme se ještě nesetkali. Ale samozřejmě vím, kdo jste.“

„Jsem tu s jedním z vašich detektivů, s Amélieí Sachsovou. Máme vás na hlasitém odposlechu, Joe.“

„Dobré odpoledne, detektive Sachsová,“ řekl Malloy škrobeně. „Co pro vás dva můžu udělat?“ Rhyme mu popsal okolnosti případu a vyjádřil přesvědčení, že to na Arthura někdo narařil.

„To je váš bratranec? Tak to mě opravdu mrzí.“ Podle tónu to však kapitána nijak zvlášť nemrzelo. Spíš měl strach, že u něj Rhyme hodlá intervenovat a žádat ho o snížení rozsahu obvinění. Kdyby mu vyhověl, přinejlepším by vypadal jako manipulovatelný policajt a přinejhorším by měl na krku vnitřní vyšetřovačku a média. Na opačné misce vah stály výčitky svědomí, že nepomohl člověku, který newyorské policii prokázal neocenitelné služby. A navíc mrzákovi. Politická korektnost bujela i v řadách policie.

Rhymův požadavek byl ovšem komplikovanější. „Podle mě existuje vysoká pravděpodobnost,“ dodal kriminalista, „že stejný člověk spáchal i další zločiny.“ Vylíčil Malloyovi podrobnosti o krádeži mincí a znásilnění.

Malloyova NYPD tedy neoprávněně zatkla ne jednoho, nýbrž hned tři občany. Což znamenalo, že tři trestné činy zůstaly ve skutečnosti nevyřešeny a jejich pachatel je stále na svobodě. Z něčeho takového koukal obrovský mediální průšvih.

„Ano, to je opravdu velmi zvláštní. Nezvyklé. Chápu váš závazek k bratranci...“

„Já mám závazek k pravdě, Joe,“ opáčil Rhyme a bylo mu jedno, jestli to vyzní nabubřele.

„No...“

„Potřebuji jen, abyste nám vyčlenil dva policisty, kteří znovu projdou důkazy ve zmíněných případech a podle potřeby vyřídí pár pochůzek.“

„Aha, aha... Tak to mě mrzí, Lincolne. Tyhle prostředky jednoduše nemáme. Na něco takového ne. Ale zítra se o tom zmíním zástupci komisaře.“

„A nemohli bychom mu mohli zavolat hned?“

Další zaváhání. „Ne. Dneska už něco má.“

Slavnostní oběd. Opékání masa. Odpolední představení *Mladého Frankenstein*a nebo *Monty Pythonů*.

„Zítřka na poradě to nadnesu. Je to prazvláštní situace. Ale nepodnikejte žádné kroky, dokud se vám neozvu já. Nebo někdo od nás.“

„Samozřejmě že ne.“

Ukončili hovor. Rhyme se Sachsovou několik vteřin svorně mlčeli.

Prazvláštní situace...

Rhyme se znovu zadíval na tabuli – ležela na ní mrtvola vyšetřování, zastřelená právě ve chvíli, kdy se začala probouzet k životu.

Nakonec přerušila ticho Sachsová. „Zajímalo by mě, co teď dělá Ron.“

„No tak co kdybychom to zjistili?“ Rhyme jí věnoval opravdový – tudíž vzácný – úsměv.

Amélie vytáhla telefon, stiskla tlačítko rychlého vytáčení a pak tlačítko SPEAKER.

V reproduktoru zapraskal mladistvý hlas: „Ano, detektive.“

Sachsová se už léta snažila přimět mladého pochůzkáře Rona Pulaského, aby ji oslovoval „Amélie“, ale on se k tomu stále nemohl přimět.

„Slyšíme vás oba, Pulaski,“ varoval ho Rhyme.

„Ano, pane.“

Také Rhyme by se bez „pana“ obešel, ale momentálně neměl zájem mladíka opravovat.

„Jak se máte?“ zeptal se Pulaski.

„Záleží na tom?“ odvětil Rhyme. „Co teď zrovna děláš? A je to důležité?“

„Zrovna teď?“

„Myslím, že takhle zněla moje otázka.“

„Myju nádobí. Zrovna jsme s Jenny, mým bratrem a jeho ženou dojedli pozdní snídani. Byli jsme s dětmi na farmářském trhu. Je to pecka. Taky se někdy s detektivem Sachsovou...“

„Takže jsi doma. A nic neděláš.“

„No, myju to nádobí.“

„Tak toho nech. A přijed' sem.“ Rhyme byl civilista, takže neměl pravomoc nikomu v newyorské policii poroučet, dokonce ani dopravákům.

Sachsová však byla detektivem třetí třídy – ani ona sice nemohla Pulaskému přikázat, aby jim pomohl, ale mohla oficiálně požádat o jeho přeložení. „Potřebujeme tě, Rone. A možná tě budeme potřebovat i zítra.“

Ron Pulaski pravidelně spolupracoval s Rhymem, Sachsovou i Sellitem. Rhyma pobavilo, když se dozvěděl, že výpomoc u něj – kriminalisty s pověstí kvazicelebrity – zvýšila prestiž mladého pochůzkáře v řadách newyorské policie. Byl si jist, že dozorčí důstojník by jim Pulaského na pár dní půjčil – pokud by ovšem nezavolal Malloyovi nebo někomu jinému v centru a nedozvěděl se od něj, že jejich případ ve skutečnosti žádným případem není.

Pulaski sdělil Sachsově jméno velitele svého okrsku a pak se obrátil na Rhyma. „Pane? Pracuje na tom i poručík Sellitto? Neměl bych mu zavolat a koordinovat to s ním?“

„Ne,“ vyhrkli unisono Rhyme se Sachsovou.

Následovalo krátké ticho, po jehož uplynutí Pulaski nejistě řekl: „No dobře. Dorazím k vám, co nejrychleji to půjde. Ale nemohl bych ještě utřít sklenice? Jenny nesnáší skvrny od kapek.“

5

Neděle jsou nejlepší.

Většinou mám totiž volno a můžu se věnovat své oblíbené činnosti.

Sbírání věcí.

Sbírám všechno, co si dokážete představit. Když mě to něčím osloví a můžu to napěchovat do batůžku nebo do kufru auta, seberu to. Nejsem ovšem žádný ometák, jak by možná někoho mohlo napadnout. Tihle lidi se musí některých věcí zbavovat, aby mohli sebrat něco jiného. Zatímco když na něco narazím já, je to už navždy moje. Nikdy se toho nevzdám. Nikdy.

Neděle je můj oblíbený den. Je to totiž den odpočinku pro masy – pro šestnáctáky, kteří říkají tomuhle úžasnému městu domov. Pro muže, ženy, děti, právníky, umělce, cyklisty, kuchaře, zloděje, manželky a milence (sbírám taky DVD), politiky, běžce, kurátory... Je úžasné, kolik činností dokážou šestnáctáci vyvíjet pro své obveselení.

Procházejí se jako antilopy městem a parky v New Jersey, na Long Islandu i nahoře ve státě New York.

A já je podle svého uvážení lovím.

A právě to dělám i teď, když jsem zavrhl všechny ostatní nudné nedělní kratochvíle: pozdní snídani, kino, a dokonce i po-

zvání na golf. Jo, a taky modlení – to je mezi antilopami stále populární, samozřejmě za předpokladu, že po návštěvě kostela následuje výše zmíněná pozdní snídaně nebo devět jamek mláčením do míčku.

Lov...

Právě teď přemýšlím o své poslední transakci, kterou jsem už bezpečně uložil do své mentální sbírky vzpomínek – na transakci s mladou Alicí Sandersonovou, 3895-0967-7524-3630. Vypadala krásně, moc krásně. Tedy než přišel ten nůž.

Alice 3895 v těch svých hezkých růžových šatech zvýrazňujících ňadra a s těmi svými koketně se vlnícími boky (občas o ní přemýšlím jako o Alici 96-66-91, ale to je z mé strany jen takový vtíp). Byla opravdu krásná a její parfém měl vůni asijských květin.

Moje plány s touto ženou jen částečně souvisely s obrazem Harveyho Prescottta, kterého se jí šťastnou náhodou podařilo stáhnout z trhu (nebo spíš nešťastnou náhodou, uvážím-li, jak to s ní dopadlo). Jakmile jsem měl jistotu, že tu zásilku obdržela, měla ke slovu přijít lepicí páska a příštích pár hodin jsem s ní měl strávit v posteli. Jenže ona to všechno zkazila. Zrovna když jsem se k ní zezadu blížil, otočila se a začala nelidsky ječet. Neměl jsem proto jinou možnost, než jí podříznout krk jako slupku od rajčete, sebrat svého nádherného Prescottta a potichu se vytrazit – zmizet po anglicku, abych tak řekl.

Ne, pořád musím myslet na opravdu krásnou Alici 3895 v malinkých růžových šatečkách a s kůží provoněnou květinným parfémem jako někde v čajovně. Sečteno a podtrženo potřebuju ženskou.

Procházím se po chodnících a dívám se přes sluneční brýle na šestnáctáky. Oni naopak nevidí mě. Přesně tak si to přeji – dávám si záležet, abych byl neviditelný, a na neviditelnost neexistuje lepší místo než Manhattan.

Odbočuji na nárožích, procházím jednou boční uličkou, vyřizuji jeden nákup – platím samozřejmě v hotovosti – a pak se nořím do opuštěné části města nedaleko od SoHo, kdysi průmyslové, posléze obytné a dnes komerční. Je tady klid. To je dobře. Přeji si mít klid pro svou transakci s Myrou Weinburgovou, 9834-4452-6740-3418, s šestnáctáčkou, kterou mám už nějakou dobu v hledáčku.

Znám tě velmi dobře, Myro 9834. Získal jsem o tobě nejednu zajímavou informaci. (Á, zase to staré dilemma: informace... jednotné, nebo množné číslo? Získal jsem informaci, anebo informace? Já osobně se kloním k jednotnému číslu, ale na veřejnosti se usilovně snažím používat ten výraz v množném čísle jako většina populace. Doufám, že se příliš často nepodřeknu. Jazyk je jako řeka: teče si, kam chce, a pokud plavete proti proudu, všimnou si vás. Což je samozřejmě poslední věc na světě, kterou si přeji.)

Takže zpět k informacím o Myře 9834: bydlí v Greenwich Village na Waverly Place, v budově, kterou majitel plánuje rozprodat na bytové jednotky poté, co z ní vystěhuje stávající nájemníky. (Já to vím, ale neboží nájemníci o tom ještě nemají tušení a soudě podle jejich příjmů a záznamů o půjčkách je většina z nich totálně v pytlí.)

Nádherná, exotická, tmavovlasá Myra 9834 je absolventkou Newyorské univerzity a už několik let pracuje v New Yorku v jedné reklamní agentuře. Její matka stále žije, ale otec je mrtvý. Zahynul při autonehodě, přičemž neznámý viník z místa nehody ujel. Zatykač na něj je dodnes v platnosti. U těchto trestných činů si policie nedá pokoj.

Momentálně nemá Myra 9834 žádnou vážnou známost a přátelské vztahy jsou zřejmě také problematické, poněvadž její nedávné dvaatřicáté narozeniny předznamenala jediná objednávka vepřového moo shu z bistra Hunan Dynasty na Západní

Čtvrté (docela dobrá volba) a lahve bílého vína Caymus Conundrum (za 28 dolarů z předražené vinotéky Village Wines). Následoval sobotní výlet na Long Island, který se časově shodoval s výlety dalších rodinných příslušníků a známých. Že se na Long Islandu všichni sešli, o tom svědčí mimořádně vysoký účet v jedné restauraci v Garden City, o níž se deník *Newsday* vyslovuje velmi pochvalně a kde teklo proudem Brunello – mám za to, že si tak Myra 9834 chtěla vynahradiť osaměle prožitý sobotní večer.

Myra 9834 spí v tričku z Victoria's Secret. Usuzuji tak podle toho, že jich vlastní pět kusů a všechna jsou o číslo větší, takže je nemůže nosit na veřejnosti. Probouzí se brzy ráno s myšlenkou na dánské šátečky značky Entenmann (nikdy nekupuje ty s nízkým obsahem tuku, za to jsem na ni pyšný) a doma uvařenou kávu ze Starbucks; do kaváren chodí jen zřídkakdy. Což je ovšem škoda, protože já naopak rád naživo sleduji antilopy, na které mám zálsusk, a Starbucks patří v této savaně k nejlepším místům, kde se to dá provozovat. Asi v osm dvacet odchází z bytu do Midtownu, kde pracuje jako produkční v reklamní agentuře Maple, Reed & Summers.

Všechno jde jako po drátkách. Pokračuji v cestě a na hlavě mám nicneříkající baseballovou kšiltovku (v oblasti New Yorku představují kšiltovky 87,3 % veškerých mužských pokrývek hlavy). A jako vždy klopím oči. Pokud si myslíte, že satelit umístěný ve výšce padesáti kilometrů ve vesmíru nedokáže zachytit vaši usměvavou tvář, tak si opravte názor: na desítkách serverů rozetých po celém světě jsou uloženy stovky vašich fotografií pořízených shora a vy můžete jen doufat, že jste v okamžiku zmáčknutí závěrky dělali něco jiného, než mžourali do sluníčka, dívali se na vzducholod' Goodyear nebo na mráček ve tvaru jehňátka.

Moje sběratelská vášeň nezahrnuje pouze tato banální fakta, ale i *myšlenky* šestnáctáků, o které mám zájem, a ani Myra 9834 není výjimkou. Po práci chodí poměrně často s kamarádkami na skleničku a všiml jsem si, že často platí účet – podle mého názoru až příliš často. Evidentně si kupuje jejich přízeň – vidíte, doktore Phile? Dost možná měla během dospívání akné, poněvadž dodnes občas navštěvuje dermatologa. Její účty jsou však nízké, jako by teprve zvažovala, že si nechá vybrousit kůži (podle toho, co jsem viděl, je to naprosto zbytečné), anebo se chce ujistit, že se jí beďary nevracejí jako dobří holubi.

Po třech rundách cosmopolitanů s holkama, případně po návštěvě fitnesscentra pro chronické začátečníky se Myra 9834 vrací domů k telefonátům, nezbytnému počítači a kabelové televizi se základní, tedy nikoliv rozšířenou nabídkou. (Zjišťování, které pořady sleduje, mi činí obzvláštní potěšení. Její volba pořadů svědčí o netušené věrnosti: když začali seriál *Seinfeld* vysílat na jiném programu, změnila programy i ona, a dvakrát zrušila rande, aby mohla strávit večer s Jackem Bauerem.)

A pak už je čas jít do postele, kde si Myra 9834 někdy dopřeje trochu rozptýlení (skutečnost, že si ve velkém kupuje mo-nočlánky, hovoří za vše, poněvadž její digitální fotoaparát a iPod fungují na dobíjecí tužkové baterie).

Všechny tyto informace se samozřejmě týkají jejího pracovního týdne. Dnes je ovšem nádherná neděle a ty bývají jiné. V neděli Myra 9834 nasedne na své milované a velmi drahé jízdní kolo a vyrazí na projížďku ulicemi.

Její trasy se mění. Někdy mohou vést Central Parkem, jindy Riverside Parkem nebo Prospect Parkem v Brooklynu. Ať už však jede kamkoliv, v závěru projížďky Myra 9834 bez výjimky absolvuje jednu konkrétní zastávku v lahůdkářství Hudson's Gourmet na Broadwayi. Vidina jídla a sprchy ji poté žene nejkratší cestou domů – a vzhledem k šílenosti dopravy v centru

města vede tato trasa přímo kolem místa, kde se momentálně vynacházím já.

Stojím před nádvořím vedoucím do přízemního loftu, jehož majiteli jsou Maury a Stella Griszinští (před deseti lety ho koupili za 278 000 dolarů, představte si to). Griszinští však nejsou doma, protože si dopřávají jarní cestu lodí po Skandinávii. Nechali si zastavit doručování pošty a nenajali si nikoho na zalévání květin a krmení domácích zvířat. Navíc v domě nemají alarm.

Myra 9834 zatím není vidět. Hm. Že by jí do toho něco vlezlo? Možná se pletu.

Ale já se pletu jen zřídkakdy.

Ubíhá pět trýznivých minut. Vytahuji ze své mentální sbírky vzpomínek obraz Harveyho Prescottta. Chvíli si ho vychutnávám a pak ho zasouvám zpátky. Rozhlížím se kolem sebe a bojuji s neodolatelným nutkáním prohrabat nejbližší odpadkový koš a podívat se, jaké poklady obsahuje.

Zůstat ve stínu... Držet se mimo síť. Obzvláště v podobných chvílích. A za každou cenu se vyhýbat oknům. Byli byste ohromeni, jak silné je lákadlo voyeurismu a kolik lidí vás pozoruje z druhé strany skla, ve kterém vidíte jen odraz nebo odlesk.

Tak kde je? Kde?

Jestli brzy neuskutečním svou transakci...

Ale pak se mi – áh – rozlévá v srdci hřejivý pocit, protože ji konečně vidím: Myra 9834.

Jede pomalu, na lehký převod, a její nádherné nohy pravidelně pumpují. Jízdní kolo za 1020 dolarů. Tolik nestálo ani moje první auto.

Ó, ten cyklistický obleček je krásně přiléhavý. Zrychluje se mi dech. Zoufale ji potřebuji.

Pohled na ulici. Je na ní pouze Myra 9834, která si to šine mým směrem a momentálně je devět metrů ode mě. Mobilní telefon mám vypnutý, ale přesto ho otevírám a přikládám si ho

k uchu. Na ruce se mi houpe nákupní taška z Food Emporium. Věnuji jí jeden letmý pohled. Přistupuji k obrubníku a vedu živý a veskrze smyšlený rozhovor. Dělán odmlku a nechávám ji projet. Poté se mračím, zvedám hlavu a... nasazuji úsměv. „Myro?“

Myra 9834 zpomaluje. Její cyklistický úbor je zoufale přiléhavý. Kontroluj se, kontroluj se. Chovej se nenuceně.

V oknech s výhledem na ulici nikdo není. A nikde žádný provoz.

„Myra Weinburgová?“

Ozývá se pištění brzd. „Ahoj.“ Pozdrav i snahu předstírat záblesk poznání lze přisoudit výlučně faktu, že lidé udělají téměř cokoliv, aby se nedostali do trapné situace.

Jsem plně v roli vyzrálého byznysmena, když k ní mířím, během chůze sděluji svému neviditelnému příteli, že se mu ještě ozvu, a zaklapuji telefon.

„Promiňte,“ říká Myra 9834, usmívá se a zároveň se mračí. „Vy jste...?“

„Mike. Produkční z Ogilvy. Myslím, že jsme se setkali v..., jo, už to mám. Přece na focení pro National Foods v David's. Byli jsme ve vedlejšímu studiu. Přišel jsem k vám a seznámil se s vámi a s..., jak že se to jmenoval? S Richiem. Měli jste tehdy lepší catering než my.“

Následuje srdečný úsměv. „Jo, jasně.“ Myra 9834 si vzpomíná na David's, na National Foods, na Richieho i na cateringovou firmu ve studiu. Nedokáže si však vzpomenout na mě, protože jsem tam nikdy nebyl. Vlastně tam nebyl nikdo jménem Mike, ale na to ona nepomyslí, protože Mike je shodou okolností jméno jejího zesnulého otce.

„Moc rád vás vidím,“ říkám a nasazuji svůj nejlepší úsměv typu *to je mi tedy náhodička*. „Vy bydlíte někde tady?“

„Ve Village. A vy?“

Ukazuji na dům Griszinských. „Tamhle.“

„Fíha, to je loft! Parádní.“

Ptám se na její práci a ona na tu mou. A já pak nasazuji utrápený výraz. „Radši už půjdu. Došly mi totiž citrony.“ Zvedám nákupní tašku s citronovou rekvizitou. „Přijde ke mně pár lidí.“ Můj hlas utichá, protože mě napadla geniální myšlenka. „Heleďte, nevím, jestli už něco nemáte, ale pořádám doma pozdní oběd. Nechcete se k nám přidat?“

„Ó, díky, ale jsem celá uříčená.“

„Ale prosím vás... My byli s partnerkou celý den na pochodu Chůzí za léky.“ Myslím, že je to hezká vsuvka. A taky totálně improvizovaná. „Věřte mi, že jsme zpocenější než vy. Tohle je neformální akce. Prostě zábava. Máme tam šéfprodukčního od Thompsonů. A taky pár lidí z Burstonu. Prima lidi, úplně normální.“ Žalostně krčím rameny. „A kromě nich se dostavil i jeden nečekaný host. Neřeknu vám, kdo to je.“

„No...“

„Tak pojdte přece. Vypadáte, že by vám jeden cosmopolitan přišel vhod... Copak jsme se na tom focení neshodli, že je to naše oblíbené pití?“

6

Hrobky.

Jasně, teď už tady žádné hrobky nejsou. Původní budova z devatenáctého století dávno zmizela, ale Manhattanskému zadržovacímu centru situovanému přímo uprostřed města nikdo dodnes neřekl jinak. Právě tam nyní seděl Arthur Rhyme a jeho srdce stále pokračovalo v zoufalém *buch buch buch*, které se mu v hrudi začalo ozývat od okamžiku, kdy ho policie zatkla.

A bez ohledu na to, zda se tomuto místu říkalo Hrobky, Manhattanské zadržovací centrum nebo Centrum Bernarda Kerika (jak se objekt dočasně jmenoval, než někdejší policejní náčelník a šéf vězeňské služby shořel jako papír), pro Arthura to bylo jednoduše peklo.

Absolutní peklo.

I on měl na sobě oranžový mundúr jako všichni ostatní, ale tím veškerá podobnost se spoluzadrženými končila. S výškou sto sedmdesát sedm centimetrů, váhou osmdesát šest kilogramů a pečlivě ostříhanými hnědými vlasy se od ostatních lidí čekajících na proces lišil tak výrazně, že už to víc ani nešlo. Nebyl velký, nebyl nainkoustovaný (až tady se dozvěděl, že to znamená „tetovaný“), neměl oholenou hlavu a nebyl ani hloupý, černý nebo Hispánc. Zločinci, jimž se Arthur podobal – tedy podni-

katelé obžalovaní z kriminality bílých límečků – totiž nedřepěli až do procesu v Hrobkách, ale nechali se propustit na kauci. Jejich prohřešky ovšem zjevně nebyly tak závažného rázu, aby opodstatňovaly kauci ve výši dvou milionů dolarů, jakou soudce vyměřil Arthurovi.

A tak se od třináctého května staly jeho domovem Hrobky – bylo to nejdelší a nejtrýznivější období jeho dosavadního života.

A taky nejvíce matoucí.

Arthur se možná někdy setkal se ženou, kterou měl údajně zabít, ale vůbec si na ni nepamatoval. Ano, navštívil sice tu galerii v SoHo, kde si prý vystavená díla prohlížela i ona, ale nedokázal si vybavit, že by s ní někdy mluvil. A také byla pravda, že miloval obrazy Harveyho Prescottta a jen s těžkým srdcem se s jedním jeho plátnem loučil, když před časem ztratil práci. Ale krást obrazy? Zabít člověka? Copak se zbláznili, sakra? Copak *vypadám* jako vrah?

Byla to pro něj beznadějně zapeklitá záhada, něco jako Fermatův teorém, jehož matematické vysvětlení dodnes nechápal. Její krev v jeho autě? Samozřejmě to na něj někdo narafičil. Chvillemi si dokonce myslel, že by to mohla mít na svědomí sama policie.

Po deseti dnech v Hrobkách mu obhajoba O. J. Simpsona už tolik nepřípadala jako vystřižená ze *Zóny soumraku*.

Proč, proč, proč? Kdo za tím stojí? Arthur si vzpomněl na rozlícené dopisy, které psal, když ho Princeton pustil k vodě. Některé byly hloupé, malicherné a výhrůžné. A v akademické sféře působila spousta labilních lidí. Možná se mu někteří chtěli pomstít za zlou krev, kterou tehdy kolem sebe šířil. A pak tu byla ta studentka v jeho semináři, která mu dělala návrhy. Řekl jí, že nemá zájem, že o žádný milostný románek nestojí. A z holky se stala neřízená střela.

Osudová přitažlivost...

Policie ji proklepla a dospěla k závěru, že ona za vraždou té ženy nestojí – jenže kolik práce si dali detektivové s prověřováním jejího alibi?

Arthur se rozhlédl po velkém prostranství, ve kterém se mačkal s několika desítkami dalších zadržených. Nejdřív ho tu pokládali za kuriozitu. Jeho akcie začaly stoupat, jakmile se spoluvězni dozvěděli, že ho zatkli za vraždu, ale pak zase klesly, když zjistili, že se mu oběť nepokusila ukrást drogy nebo ho podfouknout – což byly dva akceptované důvody pro vraždu ženy.

A když pak vyšlo najevo, že je jen jedním z těch hloupých bělochů, kteří si to podělali sami, začalo jít do tuhého.

Strkali do něj, provokovali ho a sebrali mu krabici s mlíkem – úplně jako na střední škole. Se sexem to tu nebylo takové, jak si lidi mysleli. Tady ne. Všichni byli čerstvě zatčení a dokázali pár dní udržet ptáka v mundúru. Arthurovi se však od řady nových „přátel“ dostalo ujištění, že jakmile nastoupí na palubu „dálkového letu“ typu věznic Attica, nebude mít jeho panensství dlouhého trvání, zvláště pokud si vyslouží „čtvrtkilo“ neboli pětadvacet let natvrdo.

Čtyřikrát mu nafackovali, dvakrát podrazili nohy a jednou ho srazil k zemi psychopat jménem Aquilla Sanchez. Ječel na něj cosi špangličtinou a pot z něj kapal přímo do Arthurovy tváře, dokud ho od něj pár znuděných bachařů konečně neodtrhlo.

Dvakrát se Arthur pomočil a zhruba dvanáctkrát pozvracel. Pro ostatní byl červ; hlen, který nestojí ani za opíchání.

To až později.

A vzhledem k neustávajícímu bušení srdce Arthur vážně očekával, že se mu každou chvílí rozskočí. Stejně jako se to přihodilo jeho otci Henrymu Rhymovi, třebaže tento proslulý profesor pochopitelně neskončil na tak mrzkém místě, jako byly Hrobky, nýbrž na dostatečně důstojném chodníku v areálu Chicagské univerzity v Hyde Parku ve státě Illinois.

Jak se to mohlo stát? Ten svědek a ty důkazy... Nedávalo to smysl.

„Vezměte tu nabídku, pane Rhyme,“ vyzýval ho asistent státního zástupce. „Doporučoval bych vám to.“

Jeho advokát mu to doporučil také. „Vím, jak si v té věci stojíte, Arte. A je to jako číst v GPS mapě. Můžu vám přesně říct, kam tenhle případ povede – a jehla to není. New York nemůže schválit zákon o trestu smrti, protože jeho politici by šli na řadu první. Pardon, hloupý vtip. Zkrátka z toho pro vás kouká pětadvacet let. Já vám dokážu zařídit patnáct. Berte to.“

„Ale já jsem to neudělal.“

„E-he. To ale opravdu nikoho moc nezajímá, Arthure.“

„Ale já to neudělal!“

„E-he.“

„Na žádnou dohodu *nejdu*. Porota to pochopí. Uvidí mě. Pozná, že nejsem vrah.“

Chvilé mlčení a pak: „Fajn.“ Přestože ve skutečnosti nic nebylo fajn. Advokát byl očividně namíchnutý, ačkoliv si účtoval přes šest set dolarů za hodinu – a kde měl Arthur vůbec sehnat tolik peněz? Copak...

Arthur náhle zvedl hlavu a viděl, že si ho bedlivě prohlížejí dva Hispánci. Měřili si ho pohledem, ale v jejich obličejích se nezračil vůbec žádný výraz. Netvářili se ani přátelsky, ani vyzývavě, ani drsně. Možná jen trochu zvědavě.

Když se k němu přiblížili, přemýšlel Arthur, zda má vstát, anebo raději zůstat sedět.

Sedl.

Ale sklop hlavu.

Sklopil hlavu. Jeden z mužů se postavil přímo před něj, takže se jeho otrhané tenisky dostaly do Arthurova zorného pole.

Druhý ho obešel zezadu.

Arthur Rhyme věděl, že zemře. Hlavně to proveďte rychle, ať už je to za mnou.

„Hej,“ pravil vysokým hlasem muž za ním.

Arthur zvedl hlavu a podíval se na jeho kumpána vepředu. Hispánc měl krví podlité oči, velkou náušnici a zkažené zuby. Arthur nebyl schopen slova.

„Hej,“ ozval se tentýž hlas.

Arthur polkl. Nechtěl, ale nemohl si pomoci.

„Já a můj kámoš se s tebou bavíme. Ty nejses zdivořilej. Proč děláš čuráka?“

„Promiňte. Já jen... Ahoj.“

„Hej. Čím se živiš, chlape?“ oslovil ho zezadu vysoký hlas.

„Já...“ Arthurovi se zasekly myšlenky. Co mám říct? „Jsem vědec.“

Na to chlap s náušnicí: „Píčo. Vědec? A co jako děláš, vyrábíš rakety?“

Oba se zasmáli.

„Ne, lékařské přístroje.“

„To jsou ty krámy, jak vždycky řeknou: ‚Ted!‘ a daj ti pecku dvouma žehličkama? Jako v *Pohotovosti*?“

„Ne, je to složitější.“

Chlap s náušnicí se zamračil.

„Tak jsem to nemyslel,“ dodal Arthur rychle. „Nemyslím to tak, že byste to nepochopili. Jen se to těžko vysvětluje. Vyvíjím systémy kontroly kvality pro dialyzační jednotky. A...“

„To vyděláváš slušný prachy, co?“ zakejhal vysoký hlásek. „Slyšel jsem, že když tě spisovali, měls na sobě super hadry.“

„Když mě...?“ Aha, *zapisovali*. „To já nevím. Koupil jsem je v Nordstromu.“

„V Nordstromu. Co je to Nordstrom, kurva?“

„Jeden obchod.“

Zatímco Arthur upřel pohled zpět na nohy muže s náušnicí, Hispánc s fistulí pokračoval: „Takže jak říkám, slušný prachy. Kolik bereš?“

„Já...“

„Chceš snad říct, že to nevíš?“

„Já...“ Ano, Arthur to chtěl říct.

„Tak kolik bereš?“

„Když já... Asi to bude šestimístná částka.“

„Píčo.“

Arthur nevěděl, zda to znamená, že je to pro ně mnoho, nebo málo.

A pak se vysoký hlas zachechtal. „Máš rodinu?“

„O té vám neřeknu vůbec nic.“ Vyznělo to vzdorovitě.

„Máš *rodinu*?“

Arthur Rhyme se díval jinam, konkrétně na nedalekou zeď – z malty mezi dvěma škvárobetonovými tvárniciemi trčel hřebík, na kterém zřejmě měla viset cedule, než ji někdo před mnoha lety sundal nebo ukradl. „Nechte mě na pokoji. Nechci se s vámi bavit.“ Dal si záležet, aby zněl jeho hlas razantně, ale vyšlo z něj jen zakníkání, jako když se k holce na tancovačce blíží úchylák.

„Snažíme se jen o zdvořilostní konverzaci, člověče.“

On to vážně řekl? *O zdvořilostní konverzaci?*

A pak ho napadlo: safra, vždyť oni se možná *vážně* jen snaží být příjemní. Možná by se s nimi mohl spřátelit a oni by mu pak kryli záda. Bůh sám věděl, že tady mu bude každý přítel dobrý. Dalo by se z toho ještě nějak vybruslit? „Promiňte. Já jen, že tohle je pro mě opravdu zvláštní situace. Ještě nikdy jsem se do žádných potíží nedostal. Já prostě...“

„A co dělá tvoje žena? Ona je taky vědká? Je to chytrá holka?“

„Já...“ Zamýšlená slova se vypařila.

„Má velký kozy?“

„Šoupeš ji do prdele?“

„Tak poslouchej, ty vědeckej zmrde, já ti povím, jak to uděláme. Ta tvoje chytrá manželka půjde a vybere z banky nějaký prachy. Deset tisíc. A potom je odveze mému bratrancovi do Bronxu. A...“

Tenor náhle zvadl.

Blížil se k nim totiž asi metr osmdesát pět centimetrů vysoký, urostlý, svalnatý a podsaditý černochoch s vyhrnutými rukávy mundúru. Úkosem hleděl na oba Hispánce a tvářil se nevrle.

„Hej, čivavy. Vodprejskněte vocad.“

Arthur Rhyme ztuhl. Nedokázal by se pohnout, ani kdyby na něj začal střílet, což by ho na tomto místě nepřekvapilo, přestože se nacházeli v říši detektorů.

„Jdi do prdele, negře,“ zanádal chlap s náušnicí.

„Hovado,“ přisadil si jeho kolega s fistulí. Černochoch reagoval zachechtáním, vzal chlápka s náušnicí kolem ramen a odvedl ho pryč, přičemž mu cosi šeptal do ucha. Hispánci se zaleskly oči a kývl na svého kumpána, který se k němu připojil, a oba muži se s předstíraným rozhořčením odšourali k protější zdi. Kdyby nebyl Arthur tak vyděšený, asi by mu to připadalo zábavné – jako když někdo setře tyrany z jeho školních let.

Černochoch se protáhl a Arthur uslyšel prasknutí kloubu. Srdce se mu rozbušilo ještě silněji. Hlavou mu bleskla lehce poupravená modlitba: aby ho odtud okamžitě odvezla koronárka.

„Díky.“

„S děkováním běž do hajzlu,“ opáčil černochoch. „Ti dva jsou kretění. Furt do všeho strkaj nos. Chápeš, co ti říkám?“

Ne, Arthur to ani trochu nechápal, ale chtěl se alespoň představit. „Jmenuji se Art.“

„Já kurva vím, jak se jmenuješ. Tady věděj všichni všechno. Až na tebe. Ty nevíš ani hovno.“

Jednu věc ovšem Arthur Rhyme přece jen věděl, a to s naprostou jistotou: věděl, že je mrtvý. „Fajn,“ řekl s předstíranou odvahou, „tak teda vyklop, kdo seš ty.“

Obrovský obličej se otočil přímo k němu. Páchl potem a v jeho dechu byl cítit cigaretový kouř. Arthur pomyslel na svou rodinu, nejprve na děti a pak na Judy. Na své rodiče, nejprve na matku a pak na otce. A poté si překvapivě vzpomněl na bratrance Lincolna; na závod v běhu přes rozpálené illinoiské pole, když byli ještě teenageři.

Dáme si závod k tomu dubu. Vidiš, tamhle k tomu. Až řeknu tři. Přípraven? Raz..., dva..., tři..., ted!

Černoch se však náhle otočil a důstojně odkráčel přes místnost k dalšímu černému zadrženému. Plácli si pěstmi a Arthur Rhyme zůstal zapomenut.

Seděl na lavici, sledoval projevy jejich kamarádství a cítil se stále bezprizornější. Zavřel oči a sklopil hlavu. Arthur Rhyme byl vědec. Věřil, že se život vyvíjí prostřednictvím přirozeného výběru a nebeská spravedlnost v něm nehraje žádnou roli.

Když se však nyní utápěl v depresi nelítostné jako zimní příliv, nemohl si nepoložit otázku, zda přece jen neexistuje nějaký systém odplaty, stejně reálný a neviditelný jako gravitace, a zda ho právě teď netrestá za všechno zlé, čeho se v životě dopustil. Pravdou bylo, že měl na kontě i řadu dobrých skutků. Vychovával děti, vštěpoval jim správné hodnoty, byl dobrým partnerem své choti, které pomohl přestát i těžké období poznamenané rakovinou, přispíval svým dílem na oltář vědy, jež obohacovala svět.

Byly tu však i špatné věci. Vždycky se nějaké najdou.

A tak teď seděl v páchnoucím oranžovém mundúru a nutil se k přesvědčení, že se správnými myšlenkami a sliby – a také vírou v systém, který ve všech volbách spořádaně podporoval –

se dokáže propracovat zpět na protější miskou spravedlnosti a znovu se shledá se svou rodinou a životem.

Že při správné náladě a vhodně vytčených cílech dokáže předběhnout osud stejně, jako tehdy předběhl Lincolna, když vedle sebe zadýchaně uháněli přes rozpálené a prašné pole k dubu.

Že by přece jen mohl být zachráněn. Že by...

„Uhni.“

Arthur sebou při tom slově trhl, přestože řečník hovořil tičným hlasem. Byl to další spoluzadržený: muž s bílými chundelatými vlasy, se spoustou tetování, ale minimem zubů. Stál za ním a křečovitě sebou škubal, neboť mu z těla vyprchávaly drogy. Zabodával oči do lavice, na které seděl Arthur, přestože si mohl vybrat kterékoliv jiné místo. V jeho pohledu se zračila koncentrovaná podlost.

Arthurova chvilková naděje – víra v jakýsi měřitelný a vědecky doložitelný systém morální spravedlnosti – rázem vyprchala. Ten prťavý, pošahaný, ale nebezpečný chlap ji jediným slovem zabil.

Uhni...

Arthur Rhyme se pokusil zadržet slzy a uhnul.

7

Zazvonil telefon a Lincolna Rhyma toto vyrušení podráždilo. Přemýšlel právě o panu X a o způsobu, jakým podvrhoval důkazy svědčící proti obětním beránkům, pokud tomu tak doopravdy bylo. Jakákoliv rozptýlení mu proto byla krajně nevhod.

Pak ovšem udeřila realita: identifikace volajícího začínala číslicí 44, což byl kód zahrnující i Anglii. „Příkaz: přijmout hovor,“ poručil okamžitě.

Cvak.

„Ano, inspektorko Longhurstová?“ Na křestní jména rezignoval. Vztahy se Scotland Yardem vyžadovaly určitou formu.

„Dobrý den, detektive Rhyme,“ řekla inspektorka. „Zaznamenali jsme tu určitý pohyb.“

„Povídejte,“ řekl Rhyme.

„Dannymu Kruegerovi se ozval jeden z jeho bývalých překupníků. Zdá se, že Richard Logan odcestoval z Londýna proto, aby si v Manchesteru něco vyzvedl. Nevíme jistě co, ale zato víme, že v Manchesteru působí víc než dost nezákonných obchodníků se zbraněmi.“

„Máte tušení, kde přesně je?“

„Danny se to stále snaží zjistit. Bylo by báječné, kdybychom ho dokázali zneškodnit tam a nečekat, až se vrátí do Londýna.“

„Není Danny příliš měkký?“ Rhyme si z videokonferenčního hovoru vybavoval Jihoafričana jako urostlého, opáleného a hlučného muže s bířskem a zlatým prstenem na malíčku, přičemž obojí nápadně trčelo do prostoru. A protože sám v minulosti řešil případ týkající se Dárfúru, bavili se s Kruegerem o tragickém konfliktu v této oblasti.

„Žádný strach, ten ví, co dělá,“ odpověděla inspektorka. „Když je třeba, je měkký. Ale taky dokáže být zarputilý jako lovecký pes, pokud si to situace žádá. Existuje-li nějaký způsob, pak nám ty podrobnosti obstará. Momentálně s manchesterskými kolegy sestavujeme zásahový tým. Ozveme se vám, jakmile budeme vědět víc.“

Rhyme jí poděkoval a zavěsili.

„Však my ho dopadneme, Rhyme,“ ubezpečila ho Sachsová a neřekla to jen kvůli němu. Také ona měla na Loganově vypátrání zájem: při jedné z jeho léček málem zemřela.

Přijala hovor, chvíli poslouchala a pak řekla, že bude za deset minut tam. „Ty spisy ze dvou dalších případů, o kterých se zmiňoval Flinták, jsou už připravené. Zajedu pro ně... Jo, a taky se tu možná zastaví Pam.“

„Co tady dělá?“

„Učí se na Manhattanu s jedním kamarádem – s jedním *důvěrným* kamarádem.“

„To jí přeju. Kdo to je?“

„Nějaký spolužák ze školy. Nemůžu se dočkat, až se s ním seznámím. Pam teď o nikom jiném nemluví. Rozhodně si zaslouží mít ve svém životě někoho slušného. Ale na druhou stranu nechci, aby se s ním sblížovala moc rychle. Budu se cítit klidnější, až se s ním konečně poznám a proklepnu si ho osobně.“

Sachsová vyrazila z místnosti. Rhyme přikývl, ale ve skutečnosti už byl myšlenkami jinde. Upřeně se zadíval na tabuli

s informacemi o případu Alice Sandersonové a pak poručil telefonu, aby vytočil další číslo.

„Haló?“ řekl jemný mužský hlas, zatímco se v pozadí ozýval waltz. Hlasitě.

„Mele, jsi to ty?“

„Lincolne?“

„Co je to sakra za muziku? Kde seš?“

„Na taneční soutěži o pohár Nové Anglie,“ odvětil Mel Cooper.

Rhyme si povzdechl. Mytí nádobí, divadelní matiné, taneční soutěž. Neděle nenáviděl. „Potřeboval bych tě tady. Mám jeden případ. Výjimečný.“

„S tebou jsou všechny případy výjimečné, Lincolne.“

„Tak tenhle je ještě výjimečněji výjimečný než ostatní – omlouvám se za kostrbatou formulaci. Můžeš sem přijet? Zmiňovals Novou Anglii. Neříkej mi, že jsi v Bostonu nebo v Maine.“

„Jsem v Midtownu. A myslím, že budu mít čas – zrovna jsme s Grettou vypadli. Vyhrajou to Rosie Talbotová s Bryanem Marshalllem. Neuvěřitelný skandál.“ Cooper to pronesl s jistou významností. „V kolik mě budeš potřebovat?“

„Hned teď.“

Cooper se zakuckal smíchy. „A na jak dlouho mě budeš potřebovat?“

„No, nějakou chvílku to potrvá.“

„Tím myslíš do šesti večer? Anebo do středy?“

„Radši zavolej šéfovi a řekni mu, že tě shora přeložili. Doufám, že do středy to snad zvládnem.“

„Budu mu muset uvést nějaké jméno. Takže kdo to vyšetřování vede? Lon?“

„Řeknu ti to takhle: mluv trochu mlhavě.“

„Lincolne, ty si snad ještě vzpomínáš na doby, kdy jsi byl policajt, ne? S ‚mlhavým‘ nepochodím. Pochodím jen s ‚velmi konkrétním‘.“

„Žádný hlavní detektiv v tomhle případě není.“

„Ty na tom děláš sám?“ Melův hlas zněl nejistě.

„To zrovna ne. Je tady Amélie, je tady Ron...“

„A to je všechno?“

„Potom ty...“

„Aha. A kdo je pachatel?“

„Totiž, pachatelé jsou už ve vězení. Dva byli usvědčeni a jeden čeká na proces.“

„A vy máte pochybnosti, zda jsou to správní lidé.“

„Tak nějak.“

Detektiv jednotky pro ohledávání míst činu při newyorské policii Mel Cooper se specializoval na laboratorní práci a v celé policii patřil nejen k nejgeniálnějším, ale i k nejduchaplnějším lidem. „Aha,“ řekl. „Takže vy chcete, abych vám pomohl odhalit, jak to moji šéfové zvorali a zatkli nesprávné lidi, a pak je přesvědčit, aby zahájili tři nová a nákladná vyšetřování proti skutečným pachatelům, kteří mimochodem taky nebudou skákat radostí do stropu, až zjistí, že jim to nakonec přece jenom neprojde. Takže na téhle situaci neprodělají obě strany, ale dokonce *všechny tři strany*, je to tak, Lincolne?“

„Omluv se za mě své partnerce, Mele. A přijed' brzy.“

Sachsová byla v polovině cesty ke svému karmínově červenému Camaru SS, když vtom za sebou uslyšela: „Hej, Amélie!“

Otočila se a spatřila krásnou dospívající dívku s dlouhými kaštanovými vlasy, v nichž se lesklo pár červených pramínků, a s několika vkusnými piercingy v obou uších. Vláčela za sebou dvě plátěné tašky, ale její obličej, posetý jemnými pihami, zářil štěstím. „Ty odjíždíš?“ zeptala se Sachsová.

„Mám jeden velký případ. Jedu do centra. Chceš svézt?“

„Jasně. U magistrátu přisednu na metro.“ Pam nastoupila do auta.

„Jak jde učení?“

„Však to znáš.“

„A kde máš vlastně svého přítele?“ Sachsová se rozhlédla kolem sebe.

„Zrovna jste se minuli.“

Stuart Everett docházel na manhattanskou střední školu, kde studovala i Pam. Dívka s ním chodila už několik měsíců. Seznámili se ve třídě a okamžitě zjistili, že je spojuje láska ke knihám a k hudbě. Oba navštěvovali kroužek poezie, což Sachsovou uklidňovalo: aspoň to není motorkář nebo obhroublý primitiv.

Pam hodila na zadní sedadlo tašku s učebnicemi a druhou tašku otevřela. Zevnitř vykoukl chundelatý psík.

„Nazdar, Jacksoně,“ řekla Sachsová a pohládila psa po hlavě.

Mrňavý havanský bišonek chňapl po gumové kosti, kterou mu policistka nabídla z držáku na kávu sloužícího výlučně jako zásobárna psích laskomin. Améliina akcelerace a řezání zatáček se neslučovaly s udržením jakékoliv tekutiny v kelímku.

„Copak tě Stuart nemohl doprovodit? Co je to za gentleman?“

„Má nějaký fotbalový zápas. Do sportu je úplný blázen. To je většina chlapů takových?“

Sachsová se zařadila do šňůry aut a potměšile se zasmála. „Jo.“

Od dívky v tomto věku zněla tato otázka zvláště – většina jejích vrstevnic už o chlapcích a o sportu věděla všechno. Pam Willoughbyová se však od většiny dívek lišila. Když byla ještě velmi malá, zahynul její otec při mírové operaci OSN a její labilní matka se pak přidala k politické a náboženské krajní pravicí. Chovala se stále radikálněji a momentálně si odpykávala

doživotní trest za vraždu (byla zodpovědná za pumový útok na budovu OSN, při kterém před několika lety zemřelo šest lidí). Amélie Sachsová se s Pam seznámila právě v té době, kdy ji zachránila před několikanásobným únoscem. Dívka se poté vypařila, ale Sachsová ji shodou náhod nedávno zachránila znovu.

Po vysvobození ze spárů sociálně-patologické rodiny putovala Pam Willoughbyová k náhradním rodičům – samozřejmě až poté, co si Sachsová oba potenciální pěstouny prověřila se stejnou důkladností, s jakou agenti Secret Service připravují návštěvu prezidenta. Život v nové rodině se Pam velmi líbil. I nadále však trávila čas se Sachsovou a obě ženy k sobě měly blízko. A jelikož Pamina pěstounská matka mívala často plné ruce práce s péčí o pět mladších dětí, stala se Sachsová pro Pam něčím jako starší sestrou.

Oběma to tak vyhovovalo. Sachsová si děti odjakživa přála. Vyskytly se však komplikace. Původně plánovala rodinu se svou první vážnou známostí, avšak z jejího milence, rovněž policisty, se nakonec vyklubala takřka nejhorší volba na světě (tak například to byl vyděrač, ozbrojený lupič a nakonec i vězeň). Poté byla sama až do chvíle, kdy se seznámila s Lincolnem Rhymem, a od té doby žila s ním. Rhyme děti příliš nemusel, ale byl to hodný, čestný a bystrý muž, který dokázal oddělit svou chladnou profesionalitu od domácího života, což spousta mužů neuměla.

Založení rodiny by však bylo v této fázi jejich životů obtížné: museli bojovat s nástrahami a nároky policejní práce a také s nezkrotnou energií, která v nich obou dřímala. Kromě toho tu byla nejistota kolem Rhymova budoucího zdravotního stavu a také jedna fyzická překážka, ačkoliv v tomto případě vězel problém – jak se dozvěděli – na straně Sachsové, nikoliv Rhyma (který byl plně způsobilý plodit potomky).

Prozatím jim tedy musel stačit vztah s Pam. Sachsová si svou roli vychutnávala a brala ji vážně, díky čemuž u dívky pomalu

slábla původní zdráhavost důvěřovat dospělým. Také Rhyme si dívčinu společnost doopravdy užíval. V současné době jí pomáhal koncipovat knihu o jejích zkušenostech z pobytu v krajně pravicovém podsvětí. Kniha se měla jmenovat *Zajetí* a Thom dívce řekl, že má šanci proniknout s ní do pořadu Oprah Winfreyové.

Sachsová se nyní prohnala kolem jednoho taxíku a řekla: „Ještě jsi mi neodpověděla na otázku, jak ti jde učení.“

„Skvěle.“

„Jsi připravená na tu čtvrtěční písemku?“

„To sfouknu. Žádný problém.“

Sachsová se zasmála. „Tys dneska ani neotevřela učebnici, že je to tak?“

„Amélie, no tak! Vždyt' byl tak krásný den! A předtím bylo celý týden mizerně. My jsme prostě *museli* jít ven.“

Instinkt Sachsové velel připomenout dívce důležitost dobrých známek při závěrečných zkouškách. Pam byla bystrá, měla vysoké IQ a nenasytný hlad po knihách, avšak vzhledem k jejímu bizarnímu vzdělávání v minulosti bylo jasné, že dostat se na dobrou univerzitu pro ni nebude snadné. Momentálně se však tvářila tak šťastně, že to Sachsovou obměkčilo. „Takže co jste dělali?“

„Jen jsme se tak procházeli. Byli jsme až v Harlemu, u nádrže. Jo, a taky jsme viděli koncert u loděnice – hráli sice jen převzaté skladby, ale třeba takové Coldplay trefili úplně *božsky*...“ Pam se zamyslela. „Ale většinu času jsme si se Stuartem jen tak povídali. O ničem. To je ze všeho nejlepší, abys věděla.“

Amélie Sachsová nemohla nesouhlasit. „Je hezký?“

„No jo. Šíleně hezký.“

„A máš fotku?“

„Amélie! To by bylo strašně *uncool*.“

„Co kdybychom si zašli všichni tři na večeri, až tenhle případ skončí?“

„Jo? Ty se s ním chceš vážně seznámit?“

„Každý kluk, který s tebou chodí, by měl ve vlastním zájmu vědět, že ti někdo hlídá záda. Někdo, kdo nosí pistoli a pouta. A teď si drž toho pejska – mám chuť na pořádnou projížďku.“

Sachsová prudce podřadila, dupla na plyn a nechala na matném černém asfaltu dva gumové vykřičníky.

8

Od chvíle, kdy Amélie Sachsová začala příležitostně trávit u Rhyma noci a víkendy, zasáhly tento viktoriánský městský dům určité změny. Když tady Rhyme po nehodě a před seznámením se se Sachsovou bydlel sám, panoval sice v domě jakýs takýs pořádek – podle toho, jestli kriminalista právě vyhodil, či nevyhodil dalšího z ošetřovatelů nebo hospodynek – ale atmosféra v domě se jen stěží dala označit za „útulnou“. Stěny nezdobilo nic osobního: žádná osvědčení, diplomy, pochvaly a medaile, které Rhyme obdržel během svého hvězdného působení v čele ohledávacího týmu newyorské policie. Nevisely tu fotografie jeho rodičů Teddyho a Anne, ani rodinné fotky strýce Henryho.

Sachsově se to nelíbilo. „Tvoje minulost a rodina jsou důležité,“ poučovala ho. „Jinak vymazáváš své dějiny, Rhyme.“

On její byt nikdy neviděl – nebyl tam bezbariérový přístup – ale věděl, že v jejích pokojích se to důkazy o *jejích* dějinách doslova hemží. Samozřejmě viděl spoustu fotek: Amélie Sachsová jako pohledná malá holka (s dávno vybledlými pihami), která se příliš neusmívala; jako středoškolská studentka s náradím automechanika v ruce; jako vysokoškolačka na rodinné dovolené, obklopená z jedné strany křenicím se otcem-policajtem a ze

druhé přísnou matkou; jako modelka pózující pro časopisy a reklamy, kdy z jejích očí vyzařoval stylový chlad (o němž Rhyme věděl, že vyjadřuje spíše opovržení nad tím, jak jsou modelky stále pokládány za pouhé chodící věšáky).

A také stovky dalších fotek, které většinou pořídil Améliin otec, muž s kodakem proklatě nízko.

Sachsová si tehdy prohlédla Rhymovy holé zdi a zamířila do míst, kam ošetřovatelé – dokonce ani Thom – nechodili: do sklepa přeplněného bednami, desítkami lepenkových krabic obsahujících důkazy o Rhymově předchozím životě, o jeho životě Předtím. Skryté artefakty, které Rhyme zamlčel stejně, jako muž zamlčí první ženu před druhou. Mnohé z tam nalezených certifikátů, diplomů a rodinných fotografií dnes zaplňovaly stěny i krbovou římsu.

Nechyběla ani fotografie, kterou si Rhyme prohlížel nyní – zachycovala ho jako štíhlého teenagera v běžeckém úboru krátce po doběhu v jakémsi univerzitním přeboru. Mladý Lincoln měl na fotce rozčuchané vlasy a výrazný nos à la Tom Cruise, stál v předklonu a opíral se rukama o stehna – zřejmě právě dokončil běh na jednu míli. Rhyme nikdy nebyl sprinter. Měl rád lyriku a eleganci delších tratí. Běh pokládal za „proces“. Někdy nepřestal běžet, ani když protal cílovou pásku.

V ochozech určitě nechyběli jeho příbuzní. Tátova i strýcova rodina bydlely na předměstí Chicaga, i když je od sebe dělila jistá vzdálenost. Dům Lincolnovy rodiny stál více na západě, v rovinaté a málo zarostlé krajině, kterou v té době zčásti tvořila zemědělská půda, v mezích ovšem zplněná tornády a bezohlednými developery. Henryho Rhyma a jeho rodiny se ani jedno tolik netýkalo, poněvadž bydleli na břehu jezera v Evanstonu.

Henry dojížděl dvakrát týdně na Chicagskou univerzitu, kde přednášel aplikovanou fyziku – byla to dlouhá cesta, během níž

se muselo přestupovat z vlaku na vlak a která člověku nabízel pohled na pestré sociální rozvrstvení města. Jeho žena Paula vyučovala na Severozápadní univerzitě. Měli spolu tři děti, Roberta, Marii a Arthura, které dostaly jména podle slavných vědců. První dvě se jmenovaly podle Oppenheimera a Curieové, zatímco Art dostal jméno po Arthuru Comptonovi, jenž v roce 1942 vedl na Chicagské univerzitě proslulou „metalurgickou laborator“ – tak zněl krycí název projektu vedeného s cílem vyvolat první řízenou řetězovou jadernou reakci na světě. Všechny tři děti se dostaly na dobré školy: Robert studoval medicínu na Severozápadní univerzitě, Marie chodila na Kalifornskou univerzitu v Berkeley a Arthur zamířil na M. I. T.

Robert před několika lety zemřel při průmyslové havárii v Evropě. Marie pracovala v Číně na ekologických projektech. A ze čtyř rodičů bratranců Rhymových byl dnes naživu už pouze jediný: tetička Paula, která přežívala v domě s pečovatelskou službou, obklopená živoucími a barvitými vzpomínkami starými šedesát let, zatímco přítomnost k ní pronikala jen v podobě zmatených útržků.

Rhyme se dál upřeně díval na svou fotku. Nedokázal od ní odtrhnout zrak a v duchu si vybavoval ony běžecké závody... Profesor Henry Rhyme dával na univerzitních přednáškách uspokojení najevo jemným zdvižením obočí. Jakmile se však ocitl na stadionu, neustále v ochozech poskakoval, hvízdal, ryčným hlasem volal na Lincolna: *Makej, makej, makej, dokážeš to!* a hnal ho do cíle jako prvního (což se mu často i podařilo).

Rhyme předpokládal, že tehdy po přeborech vyrazili někam s Arthurem. Oba chlapci spolu trávili maximum volného času a vynahrazovali si tak nedostatek sourozenců: Robert a Marie byli podstatně starší než Arthur a Lincoln byl jedináček.

A tak se oba chlapci navzájem adoptovali. Většinu víkendů a každé léto společně vyráželi vstříc dobrodružstvím, často

v Arthurově corvettě (strýček Henry i jako profesor vydělával několikrát více než Rhymův otec; Teddy byl také vědec, ale mnohem raději působil mimo záři reflektorů). Akce, které spolu oba chlapci podnikali, byly typickými jízdami teenagerů: holky, společenské večírky, kino, hádky, požívání hamburgerů a pizzy, tajné popíjení piva a poznávání světa. Plus ještě jednou holky.

Rhyme teď seděl v novém invalidním vozíku TDX a přemýšlel, kam si tehdy po přeborech s Arthurem vyšli.

Arthur, jeho náhražkový bratr...

Který ho však nikdy nenavštívil, když mu páteř praskla jako nalomená větvička.

Proč, Arthure? Řekni mi proč...

Vzápětí však vzpomínky zpřetrhalo zvonění zvonku. Thom vyrazil ke dveřím a o chvíli později vešel do místnosti plešatý muž drobné postavy ve smokingu: Mel Cooper. Posunul si silné brýle výše na tenkém nose a kývl na Rhyma. „Dobré odpoledne.“

„Společenský oděv?“ zeptal se Rhyme a letmo pohlédl na smoking.

„Jedu z taneční soutěže. Kdybychom se probojovali do finále, vůbec bych nepřišel.“ Sundal si sako, rozvázal motýlka a vyhrnul si rukávy u košile se sámkou. „Takže co je to za *výjimečný* případ, o kterém jsi mi říkal?“

Rhyme ho informoval o okolnostech případu.

„Tak to mě za tvého bratrance mrzí, Lincolne. Myslím, že ses mi o něm nikdy nezmiňoval.“

„Co si myslíš o způsobu provedení?“

„Jestli je tvoje teorie pravdivá, tak je to geniální plán.“ Cooper se zahleděl na důkazní tabuli s podrobnostmi o vraždě Alice Sandersonové.

„Napadá tě něco?“ zeptal se Rhyme.